

มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY

รายงานวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน

เรื่อง

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ของนักศึกษา
หลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน
วิทยาลัยการบินและคมนาคม

มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY

FACTORS AFFINITY TO ASSERTIVENESS IN FRONT OF CLASS OF SCIENCE
PROGRAM STUDENTS, MAJORING IN AVIATION SAFETY MANAGEMENT, IN
THE COLLEGE OF AVIATION & TRANSPORTATION, SRIPATUM UNIVERSITY

สุภาพร สอนอินทร์

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยศรีปทุม

ปีการศึกษา 2564

หัวข้อวิจัย : ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม

ผู้วิจัย : นางสาวสุภาพร สอนอินทร์

หน่วยงาน : วิทยาลัยการบินและคมนาคม มหาวิทยาลัยศรีปทุม

ปีที่พิมพ์ : พ.ศ. 2565

บทคัดย่อ

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียนของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม มหาวิทยาลัยศรีปทุม เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยภายใน ปัจจัยภายนอก ที่มีผลต่อความกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน และเพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียนของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน จำนวน 161 คน เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติค่าความถี่ และค่าร้อยละ วิเคราะห์ข้อมูลระดับการกล้าแสดงออก โดยการหา ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบสมมติฐานใช้การทดสอบt-test, F-test(ANOVA) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยภายใน ที่มีผลต่อการกล้าแสดงออกของนักศึกษาคือ การที่นักศึกษามีความตื่นเต้น ประหม่า เงินอายุในทุกๆครั้งที่น่าเสนองาน หรืออยู่หน้าชั้นเรียน ด้านปัจจัยภายนอก พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการกล้าแสดงออกคือ จำนวนคนในชั้นเรียนมีผลต่อการกล้าแสดงออก และปัจจัยสนับสนุนคือ การได้รับการฝึกอบรมด้านการกล้าแสดงออกมีผลต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ดังนั้น การฝึกทักษะให้นักศึกษาได้พูดบ่อยๆ และการจัดอบรมหรือกิจกรรมเสริมให้เรียนรู้เพิ่มเติม หรือการสร้างแรงบันดาลใจให้เห็นถึงความสำคัญของการกล้าแสดงออก จะเป็นการสร้างกำลังใจให้กับนักศึกษาการกล้าแสดงออกมากขึ้น

คำสำคัญ : ความสัมพันธ์ ความกล้าแสดงออก นักศึกษาวิทยาลัยการบินและคมนาคม

Research Title : Factors Affinity to Assertiveness in Front of Class of Science Program Students, Majoring in Aviation Safety Management, in the College of Aviation & Transportation, Sripatum University

Name of Researcher : Miss Supaporn Sornin

Name of Institution: College of Aviation and Transportation, Sripatum University

Year of Publication : B. E. 2022

ABSTRACT

Factors Affinity to Assertiveness in Front of Class of Science Program Students, Majoring in Aviation Safety Management, in the College of Aviation & Transportation, Sripatum University To study personal factors, internal factors and external factors affecting the assertiveness in front of the class. and to study the guidelines for the development of assertiveness in front of the students' class. The samples used in the research were Bachelor of Science program students in the field of aviation safety management, 161 people. This is a quantitative research. Use questionnaires as a research tool. The data were analyzed using frequency and percentage statistics. Assertiveness level data were analyzed by finding the mean, standard deviation. and hypothesis testing using t-test, F-test(ANOVA) at a significance level of 0.05.

The results showed that of factors related to assertiveness in front of the class revealed that Internal factors affecting the assertiveness of students are: The fact that students are excited, nervous, and embarrassed every time they present their work. or in front of the class In terms of external factors, it was found that the factors affecting assertiveness were The number of people in a class affects assertiveness. and the supporting factor is Being trained in assertiveness has an effect on being assertive in front of the class. Therefore, practicing skills for students to speak often and organizing training or additional activities to learn more or inspiring the importance of assertiveness This will encourage students to be more assertive.

Keywords : relationship assertiveness College of Aviation & Transportation students

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยเรื่องนี้สำเร็จไม่ได้ หากขาดความกรุณาสับสนุนจากคณบดี คณาจารย์ บุคลากรทุกท่านของวิทยาลัยการบิณและคมนาคม ที่สนับสนุนส่งเสริมในการทำวิจัยครั้งนี้ ตลอดจนขอขอบคุณนักศึกษาลักสูตรวิทยาศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิณ ศูนย์สนับสนุนและพัฒนากการเรียนการสอน ที่สละเวลาให้ข้อมูล การทำวิจัยในครั้งนี้ นอกจากนั้น ผู้วิจัยขอขอบคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ชัยวิชิต เขียรชนะ ที่ปรึกษาโครงการวิจัยเพื่อพัฒนากการเรียนการสอนที่ให้ออกคิด คำแนะนำที่มีคุณค่าและเป็นประโยชน์ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความละเอียดถี่ถ้วนและเอาใจใส่ด้วยดีเสมอมาผู้วิจัยซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิที่ช่วยตรวจสอบเครื่องมือวิจัยให้มีความสอดคล้องกับหัวข้อเรื่องที่ศึกษา ตลอดจนขอขอบพระคุณศูนย์สนับสนุนและพัฒนากการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยศรีปทุม ที่ได้พิจารณาให้ทุนวิจัยเพื่อพัฒนากการเรียนการสอน ขอพระคุณมหาวิทยาลัยศรีปทุมที่สนับสนุนงบประมาณในการทำวิจัยการการเรียนการสอนครั้งนี้ คุณค่าและประโยชน์ของงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นกตัญญูทเวทิตาแต่ บุพการี บุรพจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านทั้งในอดีตและปัจจุบัน ที่ทำให้ข้าพเจ้าเป็นผู้มีการศึกษาและประสบความสำเร็จมาจนตราบเท่าทุกวันนี้

มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY

ผู้วิจัย

ตุลาคม 2565

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ.....	1
	ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
	คำถามการวิจัย.....	2
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
	สมมุติฐานการวิจัย.....	3
	ขอบเขตของการวิจัย.....	3
	นิยามศัพท์.....	4
	ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย.....	5
	กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	5
2	เอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
	พฤติกรรมการกล้าแสดงออก.....	6
	ลักษณะของพฤติกรรมการกล้าแสดงออก.....	8
	จุดประสงค์การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก.....	10
	วิธีการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก.....	10
	ความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมการกล้าแสดงออกที่เหมาะสม.....	13
	ผลของการมีพฤติกรรมการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม.....	14
	การพัฒนาพฤติกรรมการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม.....	15
	ข้อมูลทั่วไปของหลักสูตรการจัดการความปลอดภัยการบิน.....	16
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	19
3	วิธีดำเนินการวิจัย.....	22
	รูปแบบการวิจัย.....	22
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	22
	ขั้นตอนการดำเนินงานวิจัย.....	23
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	24
	การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	26
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	26
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	26

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	28
	ผลวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	28
	ผลวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยที่มีผลต่อการกล้าแสดงออก.....	29
	ผลการวิเคราะห์การทดสอบสมมุติฐาน.....	32
5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	39
	สรุปผลการวิจัย.....	39
	ผลการทดสอบสมมุติฐาน.....	40
	อภิปรายผลการวิจัย.....	40
	ข้อเสนอแนะ.....	42
	บรรณานุกรม.....	43
	ภาคผนวก.....	45
	ภาคผนวก ก. แบบสอบถามงานวิจัย.....	46
	ประวัติย่อผู้วิจัย.....	50

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 จำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา.....	28
2 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยภายในที่มีผลต่อการกล้าแสดงออก.....	29
3 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการกล้าแสดงออก.....	30
4 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยสนับสนุนที่มีผลต่อการกล้าแสดงออก.....	31
5 ผลการวิเคราะห์การทดสอบสมมุติฐาน.....	29
6 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลด้านชั้นปีการศึกษา กับความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออก.....	33
6.1 แสดงการเปรียบเทียบผลต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างชั้นปีการศึกษา กับความสัมพันธ์ปัจจัยภายใน.....	34
6.2 แสดงการเปรียบเทียบผลต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างชั้นปีการศึกษา กับความสัมพันธ์ปัจจัยภายนอก.....	34
6.3 แสดงการเปรียบเทียบผลต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างชั้นปีการศึกษา กับความสัมพันธ์ปัจจัยสนับสนุน.....	35
7 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลด้านเกรดเฉลี่ยสะสม กับความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออก.....	36
7.1 แสดงการเปรียบเทียบผลต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างเกรดเฉลี่ยสะสม กับความสัมพันธ์ปัจจัยภายใน.....	37
7.2 แสดงการเปรียบเทียบผลต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างเกรดเฉลี่ยสะสม กับความสัมพันธ์ปัจจัยภายนอก.....	37
7.3 แสดงการเปรียบเทียบผลต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างเกรดเฉลี่ยสะสม กับความสัมพันธ์ปัจจัยสนับสนุน.....	38

สารบัญภาพ

ภาพที่

หน้า

1 กรอบแนวคิดการวิจัย

5

มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันบุคคลที่มีความกล้าแสดงออก กล้าคิด กล้าพูด กล้าทำ จะได้เปรียบผู้อื่นในการก้าวไปสู่จุดมุ่งหมาย หากมีทักษะการกล้าแสดงออกที่ดี เหมาะสมกับโอกาส กาลเทศะ จะเป็นใบเบิกทางที่ดีในสังคม เพราะความกล้าแสดงออกไม่ว่าในเรื่องใดก็ตาม จะสร้างภาวะผู้นำของบุคคลนั้นๆให้สูงขึ้น ปัจจัยในการกล้าแสดงออก อาจเกิดจากหลายปัจจัย เช่น ปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยภายใน ปัจจัยภายนอก และปัจจัยสนับสนุน หรือเกิดจากลักษณะส่วนตัวหรือการศึกษาตั้งแต่เยาว์วัยก็เป็นที่ พฤติกรรมการกล้าแสดงออกที่เหมาะสมถือเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งต่อการดำเนินชีวิตในสังคมปัจจุบัน เนื่องจากเป็นปัจจัยที่ทำให้บุคคลสามารถเผชิญกับสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม สามารถแก้ไขอุปสรรค ปัญหา และทำให้มีความมั่นใจในตนเองมากขึ้น

พฤติกรรมการกล้าแสดงออกเป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงความกล้าพูด กล้าคิด กล้ากระทำสิ่งที่ถูกต้อง และกล้าแสดงออกตามความรู้สึกที่แท้จริงของตนโดยไม่ละเมิดสิทธิของผู้อื่น โดยมีวิธีที่แสดงออกที่สอดคล้องกับสถานการณ์ ซึ่งแสดงถึงการมีความเคารพนับถือ ยอมรับและเห็นคุณค่าของบุคคลอื่นและของตนเองด้วย พฤติกรรมการกล้าแสดงออกเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งสำหรับนักศึกษา เพราะนักศึกษาจะต้องนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันและทางด้านสังคม รวมถึงการทำงานและการประกอบอาชีพในอนาคต ซึ่งจะทำให้ให้นักศึกษาเกิดความมั่นใจในการกล้าแสดงออกมากขึ้น อย่างเหมาะสมตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ในทางตรงกันข้ามหากนักศึกษาขาดความกล้าแสดงออกก็จะส่งผลให้นักศึกษาขาดความเชื่อมั่น และอาจจะต้องเผชิญกับปัญหาทางด้านการติดต่อสื่อสารหรือการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นด้วย ซึ่งจะทำให้เกิดความยากลำบากในการใช้ชีวิตและในการทำงาน อย่างไรก็ตามพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของบุคคลสามารถที่จะฝึกฝนและสามารถพัฒนาให้เกิดขึ้นได้ เพื่อให้เกิด ความกล้าแสดงออกและการแสดงออกอย่างเหมาะสมตามสถานการณ์ต่างๆ และทำให้สามารถมีปฏิสัมพันธ์ กับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ฤทัยธาร ฉัตรเลิศมงคล, 2563) จอร์นสัน (Johnson, 2004) กล่าวว่าคนที่คนเราจะเริ่มเปลี่ยนแปลงไปสู่พฤติกรรมการแสดงออกนั้น จะต้องตระหนักไว้เสมอว่าการเปลี่ยนแปลงนั้นจะทำให้คนใกล้ชิดหรือคนที่เกี่ยวข้อง แสดงพฤติกรรมโต้ตอบในท่าทางลบต่อการเปลี่ยนแปลงนั้นได้ เนื่องจากว่าถ้าเราไม่เคยมีพฤติกรรมการกล้าแสดงออกแล้วไปแสดงออกเลย การเปลี่ยนแปลงนั้นยากที่ผู้ใกล้ชิดหรือคนที่เกี่ยวข้องจะยอมรับได้ เนื่องจากพวกเขาจะคุ้นเคยกับสิ่งที่เราเป็น ได้รับในสิ่งที่ต้องการความกล้าว่าจะสูญเสียเราจากไปจากการ

กระทำนั้น ซึ่งเราไม่ควรจะย่อท้อหรือเปลี่ยนใจที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเอง เนื่องจากเราอาจจะไม่สามารถที่จะไม่ใส่ใจคนที่เรารัก หรือคนที่สำคัญในชีวิตของเราได้ อย่างไรก็ตามพฤติกรรมกล้าแสดงออกเป็นคุณสมบัติที่สามารถปลูกฝังและพัฒนาให้เกิดขึ้นได้ในตัวบุคคลให้มีมารกล้าแสดงออกที่ถูกต้องและเหมาะสมได้ ทำให้บุคคลเรียนรู้ที่จะเป็น “ผู้ชนะ” ในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างแท้จริง

โดยธรรมชาติแล้ว เด็กๆ มักจะมีความกล้าแสดงออกในตัวเองอยู่แล้วเป็นทุนเดิม ส่วนจะมีมากหรือน้อยนั้นก็อยู่กับสภาพแวดล้อม นิสัยของแต่ละส่วนบุคคล และการเลี้ยงดูของแต่ละครอบครัว และจากการที่บางครอบครัวมีการเลี้ยงดูที่บังคับและเข้มงวดเกินไป ทำให้มีเด็กจำนวนไม่น้อยกลายเป็นคนที่ไม่กล้าแสดงออก และเมื่อสถาบันครอบครัวที่ถือเป็นสถาบันเริ่มต้นของการใช้ชีวิต ทำให้ตัวบุคคลนั้นเป็นคนไม่ชอบแสดงออก อีกทั้งโรงเรียนก็ใช้ระบบที่เข้มงวดมากกว่าการทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกัน ก็ยิ่งตอกย้ำให้เด็กไม่กล้าแสดงออกหรือแสดงความคิดเห็นใด เพราะมองว่าการอยู่เฉยๆ เป็นเรื่องที่ปลอดภัยมากกว่า แต่ในปัจจุบันด้วยยุคสมัยมีการเปลี่ยนไปความสำเร็จของบุคคลที่กล้าแสดงออกมีให้เห็นมียิ่งขึ้น ทำให้รูปแบบการเลี้ยงดูสั่งสอนที่เน้นบังคับให้เชื่อฟังนั้น อาจไม่ใช่แนวทางที่เหมาะสมอีกต่อไป จึงจำเป็นที่จะต้องส่งเสริมให้เด็กไทยมีความกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม เพื่อให้มีความพร้อมที่จะเผชิญกับโลกในอนาคต (นรรชิต ฝืนเชียร, 2561)

จากความสำเร็จข้างต้น อาจกล่าวได้ว่าการมีทักษะกล้าแสดงออกในชั้นเรียนส่วนหนึ่งควรถูกปลูกฝังตั้งแต่การเรียนการสอนในเยาว์วัย ให้มีทักษะติดตัวจนเคยชิน เพราะการเรียนในระดับชั้นมหาวิทยาลัยจำเป็นต้องมีทักษะการกล้าแสดงออกเพื่อแก้ไขปัญหาได้ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมของนักศึกษา ของสาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม พบปัญหาเกี่ยวกับความกล้าแสดงออกของนักศึกษาคือ นักศึกษาไม่ค่อยกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ไม่กล้าตอบคำถาม ไม่กล้าแสดงความคิดเห็น ทำให้การเรียนไม่มีประสิทธิภาพ นักศึกษาจะไม่ได้เสนอผลงานตัวเองเต็มที่ นักศึกษาไม่ได้รับความรู้ครบถ้วนในเรื่องที่สงสัยเพราะไม่กล้าถามอาจารย์ตอนสอนในชั้นเรียน ดังนั้นจากความสำเร็จข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกของนักศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริมหรือพัฒนาลักษณะพฤติกรรมการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมแก่นักศึกษาวิทยาลัยการบินและคมนาคม มหาวิทยาลัยศรีปทุมต่อไป

คำถามการวิจัย

1. ความกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียนของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคมอยู่ในระดับใด
2. ปัจจัยใดบ้างที่มีอิทธิพลต่อความกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียนของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียนของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม มหาวิทยาลัยศรีปทุม
2. เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยภายใน ปัจจัยภายนอก ที่มีผลต่อความกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม มหาวิทยาลัยศรีปทุม
3. เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียนของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม มหาวิทยาลัยศรีปทุม

สมมติฐานการวิจัย

1. ปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันมีผลต่อความกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียนของนักศึกษาแตกต่างกัน
2. ปัจจัยภายใน ด้านความพร้อมทางด้านร่างกาย, ความพร้อมทางด้านจิตใจ, ความประหม่า และการชอบเก็บตัว มีอิทธิพลต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียนของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม มหาวิทยาลัยศรีปทุม
3. ปัจจัยภายนอก ด้านจำนวนคนในชั้นเรียน, เนื้อหารายวิชาที่เรียน, ความสนิทในชั้นเรียน และกลัวอาจารย์ตำหนิ มีอิทธิพลต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียนของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม มหาวิทยาลัยศรีปทุม
4. ปัจจัยสนับสนุน ด้านประสบการณ์, การฝึกฝนทักษะ, โอกาส และการฝึกอบรม มีอิทธิพลต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียนของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม มหาวิทยาลัยศรีปทุม

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม มหาวิทยาลัยศรีปทุม ทุกชั้นปีการศึกษาที่ลงทะเบียนเรียน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 268 คน (Business Intelligence:BI, 25 มกราคม 2565)

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัย การบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม มหาวิทยาลัยศรีปทุม กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สมการ ของ Taro Yamane (1976) ได้จำนวน 161 คน

ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกของนักศึกษา โดยนำแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมการกล้าแสดงออกมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ, ชั้นปี, เกรดเฉลี่ยสะสม

ปัจจัยภายใน ประกอบด้วย ความพร้อมทางด้านร่างกาย, ความพร้อมทางด้านจิตใจ, ความประหม่า, การชอบเก็บตัว

ปัจจัยภายนอก ประกอบด้วย จำนวนคนในชั้นเรียน, เนื้อหารายวิชาที่เรียน, ความสนิทในชั้นเรียน, กลัวอาจารย์และเพื่อนตำหนิ

ปัจจัยที่สนับสนุน ประกอบด้วย ประสบการณ์, การฝึกฝนทักษะ, โอกาส, การฝึกอบรม

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความกล้าแสดงออก

นิยามศัพท์

ความกล้าแสดงออก หมายถึง ความสามารถในการแสดงออก ด้านการคิด การพูด การกระทำ ซึ่งรวมถึงอารมณ์ความรู้สึก ทั้งนี้ ความสามารถในการแสดงออกดังกล่าวของบุคคลต่อสถานการณ์ต่างๆ นั้นจะต้องเป็นไปอย่างถูกต้องและเหมาะสมเป็นที่ยอมรับของสังคมโดยไม่ไปก้าวก่ายหรือล่วงละเมิดสิทธิของผู้อื่น ซึ่งเมื่อกระทำ หรือแสดงออกไปแล้วไม่มีความลำบากใจ หรือความวิตกกังวลในการแสดงออก ความมั่นใจโดยปราศจากความวิตกกังวล

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษา สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม มหาวิทยาลัยศรีปทุม

ปัจจัยส่วนบุคคล หมายถึง เพศ ชั้นปี เกรดเฉลี่ยรวมที่มีผลต่อความกล้าแสดงออก

ปัจจัยภายใน หมายถึง ปัจจัยที่อยู่ภายในบุคคลนั้น เป็นสิ่งที่มองไม่เห็นที่ส่งผลต่อความกล้าแสดงออกของนักศึกษาได้แก่ ด้านสภาพทางด้านจิตใจ ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่เรียน ความประหม่า การเก็บตัว

ปัจจัยภายนอก หมายถึง ปัจจัยที่อยู่ภายนอกตัวบุคคลที่ส่งผลต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียนได้แก่ จำนวนคนในชั้นเรียน เนื้อหารายวิชาที่เรียน ความสนิทในชั้นเรียน กลัวอาจารย์ตำหนิ

ปัจจัยสนับสนุน หมายถึง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเสริมสร้างและสนับสนุนการกล้าแสดงออกในชั้นเรียน

ประโยชน์ที่ได้รับ

ทำให้ทราบระดับของความกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม มหาวิทยาลัยศรีปทุม ปีการศึกษา 2564

กรอบแนวคิดการวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแล้วนำมากำหนดเป็นกรอบแนวคิดการวิจัย ดังนี้

ตัวแปรต้น

ตัวแปรตาม

ปัจจัยส่วนบุคคล

- เพศ
- ชั้นปีการศึกษา
- เกรดเฉลี่ยสะสม

ปัจจัยภายใน

- ความพร้อมทางด้านร่างกาย
- ความพร้อมทางด้านจิตใจ
- ความประหม่า
- การชอบเก็บตัว

ปัจจัยภายนอก

- จำนวนคนในชั้นเรียน
- เนื้อหารายวิชาที่เรียน
- ความสนิทในชั้นเรียน
- กลัวอาจารย์ตำหนิ

ปัจจัยที่สนับสนุน

- ประสบการณ์
- การฝึกฝนทักษะ
- โอกาส
- การฝึกอบรม

ความกล้าแสดงออก

รูปที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับแนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. ทฤษฎีพฤติกรรมแสดงออก
2. ลักษณะของพฤติกรรมกล้าแสดงออก
3. จุดประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก
4. วิธีการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก
5. ความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม พฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก และพฤติกรรมก้าวร้าว
6. ผลของการมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม
7. การพัฒนาพฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม
8. ข้อมูลทั่วไปของหลักสูตรการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม มหาวิทยาลัยศรีปทุม
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ทฤษฎีพฤติกรรมแสดงออก

ทฤษฎีพฤติกรรมแสดงออก (Assertion Theory) ของทฤษฎีของ คอลเลย์ (Kelley) ได้กล่าวว่า ทฤษฎีกล้าแสดงออกเป็นทฤษฎีการตอบสนองทางพฤติกรรมศาสตร์แบบหนึ่งที่น่าสนใจ โดยการจัด โปรแกรมการฝึกอบรมให้แก่ผู้ที่มีความประสงค์จะปรับพฤติกรรมของเขา เรียกว่า ทฤษฎีการป้องกันสิทธิ คือ เป็นการแสดงสิทธิที่มีพึงได้ของตนเอง โดยไม่เป็นการล่วงละเมิดหรือก้าวก่ายสิทธิของผู้อื่น และการ แสดงออกที่เหมาะสมในสถานการณ์ทางสังคมหลาย ๆ ด้าน เป็นการสอนให้บุคคลมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่เหมาะสมด้วย ซึ่งจริง ๆ แล้วนอกจากพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่เหมาะสมแล้ว บุคคลอาจตอบสนองสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อีก 2 ลักษณะ คือ พฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก และพฤติกรรมก้าวร้าว

ทฤษฎีค่านิยม ของ โรคิช ได้กล่าวว่า พฤติกรรมกล้าแสดงออกเป็นความเชื่อทั้งหลายที่มีร่วมกันเกี่ยวกับสิ่งที่ควรทำหรือสิ่งที่ควรห้ามด้านวิธีปฏิบัติทั้งหลายที่เป็นอุดมคติและจุดหมาย

ปลายทางทั้งหลายที่เป็นอุดมคติในการมีชีวิตอยู่ โดยที่มนุษย์ใช้ความเชื่อและการปฏิบัติตามความเชื่อ ในทิศทางที่สอดคล้องกับแรงจูงใจ ในการดำรงอยู่และเพิ่มความนับถือตนเองมากขึ้น

นอกจากนี้ยังมีทฤษฎีการคงตัว ซึ่งสาระของทฤษฎีการคงตัวกล่าวว่า ความเชื่อ หมายถึง ความคิดใดๆ ว่าเป็นไปได้หรือแน่ใจเกี่ยวกับมีอยู่-เป็นอยู่การประเมินสิ่งที่ควรทำ สิ่งที่ไม่ควรทำ หรือสาเหตุ เจตคติหมายถึง การจัดระบบที่ค่อนข้างคงทนของความเชื่อเกี่ยวกับ การมีอยู่-เป็นอยู่ การประเมินสิ่งที่ควรทำ สิ่งที่ไม่ควรทำ หรือสาเหตุที่จัดระบบของที่หมายหนึ่งหรือ สถานการณ์หนึ่ง และ กำหนดล่วงหน้าให้บุคคลตอบสนองต่อ 1) ที่หมายหรือสถานการณ์ว่าตนชอบสิ่งใด มากกว่าสิ่งใด 2) ต่อทุกคนที่บุคคลรับรู้ว่ามีเจตคติต่อที่หมายหรือสถานการณ์แตกต่างกัน และ 3) ต่อการควบคุม หรือ แรงกดดันทางสังคมที่เจตนาจะบังคับการแสดงออกให้มีจุดยืนที่เฉพาะเจาะจงต่อที่หมายหรือ สถานการณ์ตอบสนองทั้งหมดที่เป็นความชอบบางอย่างมากกว่าบางสิ่งบางอย่าง จะเห็นว่า แนวคิด กลุ่มนี้ ให้ความสำคัญเกี่ยวกับความเชื่อ ค่านิยม เจตคติอะไรประมาณนี้แหละ เพราะถือว่าสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ทำให้ บุคคลมีพฤติกรรมต่าง ๆ ตามสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วย

(ธีรวรรณ ธีระพงษ์, 2543) ให้ความหมายว่า เป็นพฤติกรรมที่บุคคลสามารถแสดงออกได้ อย่างเป็นธรรมชาติมากที่สุดตามสภาพการณ์ที่เป็นอยู่ และสามารถจัดการกับปัญหาต่าง ๆ ได้ด้วย วิธีการทางบวก โดยปราศจากความวิตกกังวล นั่นคือบุคคลสามารถแสดงออกซึ่งความต้องการหรือ ความรู้สึกได้อย่างตรงมาและจริงใจ อย่างไรก็ตามพฤติกรรมการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมมิใช่ กระทำเพื่อที่จะให้ได้สิ่งที่ต้องการ เป้าหมายของการกระทำพฤติกรรมกล้าแสดงออกนั้นคือการสื่อสาร อย่างชัดเจนและตรงไปตรงมา ไม่โจมตีความต้องการหรือการคิดเห็นของบุคคลอื่น ซึ่งการทำเช่นนั้น จะทำให้มีโอกาสบรรลุเป้าหมายที่ต้องการโดยไม่ปฏิเสธสิทธิของผู้อื่น

โบเวอร์ และ โบเวอร์ (Bower & Bower, 1976) ให้ความหมายว่า พฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก คือความสามารถในการที่จะแสดงความรู้สึกที่จะเลือกว่าควรปฏิบัติอย่างไร ที่จะแสดง สิทธิเมื่อมีความเหมาะสม ที่จะเพิ่มความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ที่จะช่วยพัฒนาความมั่นใจในตนเอง ให้เกิดขึ้น ที่จะแสดงความไม่เห็นด้วยเมื่อคิดว่ามีความสำคัญมากพอ และความสามารถในการที่จะ ดำเนินการ เพื่อปรับพฤติกรรมของตนเองและขอรับรองให้ผู้อื่นเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมต่อต้านเขา ด้วย

เจกอบัวว์กี (Jakubowski, 1973) ให้ความหมายว่า พฤติกรรมระหว่างบุคคลหนึ่งซึ่งบุคคลลุก ขึ้นเพื่อแสดงสิทธิอันถูกต้องของเขาในวิถีทางที่ไม่ละเมิดสิทธิของผู้อื่น เป็นการแสดงความรู้สึก การคิด และความเชื่อออกอย่างตรงไปตรงมา จริงใจ และเหมาะสม

สรุปความหมายพฤติกรรมการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม หมายถึง พฤติกรรมที่ บุคคลแสดงออกอย่างเหมาะสม กล้าคิด กล้าพูด กล้ากระทำในสิ่งที่ถูกต้อง เป็นการเพิ่มความมั่นใจใน ตนเองโดยไม่ละเมิดสิทธิของผู้อื่น โดยเป็นการแสดงออกอย่างชัดเจนและตรงไปตรงมา

2. ลักษณะของพฤติกรรมกล้าแสดงออก

บุคคลจะมีลักษณะของพฤติกรรมกล้าแสดงออกนั้น สามารถแสดงออกเป็นได้หลายลักษณะ ดังนี้ ผู้เสนอแนวความคิดดังต่อไปนี้

Lange and Jakubowski (1970, อ้างใน สมโภชน์เอี่ยมสุภาชิต, 2541) ได้แบ่งลักษณะของพฤติกรรมกล้าแสดงออกเป็น 6 ลักษณะดังนี้

1. การกล้าแสดงออกขั้นพื้นฐาน (Basic Assertion) เป็นการแสดงออกเพื่อรักษาสีทิตลอดจน ความเชื่อ ความรู้สึก และความคิดเห็น โดยไม่จำเป็นต้องอาศัยทักษะทางสังคมอื่น ๆ เช่น ความเข้าอก เข้าใจ การเผชิญหน้า การชักจูงใจ เป็นต้น

2. การกล้าแสดงออกในลักษณะเข้าอกเข้าใจ (Empathic Assertion) บ่อยครั้งที่คนเรามีความต้องการที่จะแสดงออกถึงความรู้สึกหรือความต้องการที่มากกว่าการแสดงออกอย่างปกติวิสัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อต้องการที่จะสื่อให้รู้ถึงความรู้สึกเข้าอกเข้าใจที่มีต่อบุคคลอื่น การกล้าแสดงออกในลักษณะ เข้าอกเข้าใจจึงสมควรที่จะนำมาใช้ลักษณะของประโยคที่แสดงถึงความรู้สึกดังกล่าวจะประกอบด้วย ประโยคที่บอกถึงการรับรู้สภาพการณ์หรือความรู้สึกของบุคคลอื่น และตามด้วยประโยคที่ยืนยันถึงสิทธิ ของผู้พูด

3. การกล้าแสดงออกในลักษณะของการเพิ่มระดับ (Escalating Assertion) ในการแสดงพฤติกรรมกล้าแสดงออกนั้น ควรแสดงความรู้สึกทางลบให้น้อยที่สุดในขณะเดียวกันก็ให้ได้ผลตามที่ต้องการ แต่ถ้าแสดงออกลักษณะเช่นนี้แล้ว ยังถูกละเมิดสิทธิส่วนบุคคลอยู่ผู้ที่ละเมิดจึงควรจะค่อย ๆ เพิ่มระดับของความเข้มของพฤติกรรมกล้าแสดงออกขึ้นไป หรืออาจจะใช้การเน้นความมั่นคงของการพูดของตนเองได้โดยไม่ต้องเพิ่มระดับของการกล้าแสดงออก จนอาจจะมีลักษณะใกล้เคียงกับความก้าวร้าว

4. การกล้าแสดงออกในลักษณะการเผชิญหน้า (Confrontive Assertion) เป็นการกล้าแสดงออกที่ใช้เมื่อเห็นคำพูดและการกระทำของบุคคลนั้นไม่ไปด้วยกัน ลักษณะของการกล้าแสดงออกลักษณะนี้จะบอก อย่างเป็นวัตถุวิสัยว่าอะไรที่บุคคลได้พูดว่าจะทำ และอะไรที่บุคคลนั้นได้กระทำไปจริง ๆ และหลังจากนั้น จะบอกถึงสิ่งที่ต้องการ การแสดงออกนี้เป็นการพูดไปตามความเป็นจริงที่เกิดขึ้น โดยไม่มีการตีความหรือประเมินค่าใด ๆ ทั้งสิ้น

5. การกล้าแสดงออกในลักษณะของการใช้ภาษา ผม/ดิฉัน (I-Language Assertion)

ภาษาผม/ ดิฉันนี้มีประโยชน์อย่างมากต่อการแสดงออกถึงความรู้สึกทางลบ ไม่ว่าความรู้สึกนั้นจะเกิดจากการที่ผู้อื่น พยายามจะเข้ามายุ่งเกี่ยวกับความรู้สึกหรือสิทธิส่วนบุคคลของเขา ตลอดจนความรู้สึกทางลบ อันเกิดจากที่ ผู้อื่นพยายามยับยั้งและความคาดหวังของตนให้กับเขาซึ่งประกอบด้วยประโยค 4 ประโยค คือ 1. ประโยคที่บอกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น (ผู้พูดบอกว่าพฤติกรรมของบุคคลอย่างชัดเจน) 2. ประโยคที่บอกถึงผลที่เกิดขึ้น (ผู้พูดบอกว่าพฤติกรรมของบุคคลมีผลต่อ

ชีวิต หรือ ความรู้สึกของเขาอย่างไร อย่างเป็นรูปธรรม) 3. ประโยคที่แสดงถึงความรู้สึก (ผู้พูดบอกถึงความรู้สึก) 4. ประโยคที่บอกถึงสิ่งที่อยากให้เกิดขึ้น (ผู้พูดบอกว่าเขาต้องการอะไร)

6. การกล้าแสดงออกและการชักจูง (Assertion and Persuasion)

บ่อยครั้งที่เราต้องการเสนอความคิดเห็นให้เป็นที่ยอมรับในที่ประชุมหรือกลุ่ม โดยไม่แสดงความก้าวร้าวออกมา ซึ่งวิธีการที่จะเสนอความคิดในกลุ่มให้ได้ผลนั้น จะต้องพิจารณา 2 ปัจจัยหลัก นั่นคือ เวลา และลักษณะของประโยคที่พูด ซึ่งแสดงความจริงจังของผู้พูด

นอกจากนี้ Clark (1978, อ้างใน วิชาญา ไชยเทพ, 2544) ได้กล่าวถึงการแสดงออกที่เหมาะสมไว้ว่า

1. การแสดงตนต่อผู้อื่นทั้งด้วยคำพูดและไม่ใช้คำพูดโดยการแสดงออก คือ สามารถพูดแสดงความรู้สึกด้วยเสียงดังพอสมควร ชัดเจน มีการสบตาคู่สนทนา ในการพูดเกี่ยวกับตนเองสามารถกล่าวถึงสิ่ง ที่มีคุณค่าและน่าสนใจของตน ไม่ผูกขาดการสนทนา ไม่คุยโอ้อวด หรือนิ่งเฉยคอยฟังแต่ผู้อื่นพูดอย่างเดียว สบตากับผู้ที่พูดด้วย ไม่หลบสายตา พูดจาหักทลายปราศรัย สามารถเริ่มกล่าวสนทนากับผู้อื่นก่อนได้และใช้ สรรพนามบุรุษที่ 1 แทนตนเอง เช่น ดิฉัน ผม ฉัน

2. การพูดแสดงความรู้สึกชัดเจน ตรงไปตรงมา นั่นคือ แสดงสีหน้าเหมาะสม ลักษณะสีหน้า และ ลักษณะน้ำเสียงสอดคล้องกับความรู้สึกที่แท้จริง ยอมรับคำชมเชยอย่างจริงจัง สามารถใช้คำพูด “ทำไม” ได้ โดยใช้ น้ำเสียงสุภาพ และไม่ทำหน้าบึ้งตึง สามารถเปิดเผยได้เมื่อมีความคิดเห็นที่ตรงข้ามกับผู้อื่น สามารถ แสดงสิทธิอันชอบธรรม และขอให้บุคคลอื่นแสดงตอบด้วยความยุติธรรมโดยไม่ทำลายสัมพันธภาพ และสามารถขอร้อง อธิบาย หรือแนะนำซ้ำอีกครั้งเพื่อให้มีความชัดเจน

3. มุ่งงาน ไม่หยุดนิ่งเฉย หรือรอคอยโชคชะตา นั่นคือ สามารถทำงานเต็มความสามารถของตนมีการวางแผนในการทำงาน รู้จักตั้งเป้าหมายในการทำงาน และทำงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ได้ตั้งไว้มีการสร้างนิสัยในการทำงาน กำหนดการทำงานแต่ละขั้นที่จะทำให้ตนเองพอใจอย่างมีเหตุผล ให้ความสนใจ กับงานที่กำลังทำอยู่ถึงแม้จะไม่ชอบงานบางอย่างแต่ก็สามารถวางแผนทำให้สำเร็จ อีกทั้งในขณะทำงาน สามารถกล่าวปฏิเสธในเรื่องที่ตนรู้สึกว่าไม่สามารถทำตามคำขอร้องของผู้อื่นได้และเมื่อทำงานได้สำเร็จ ตามเป้าหมายก็มีการให้รางวัลกับตัวเองบ้าง

4. การให้/การยอมรับคำวิจารณ์และการขอความช่วยเหลือ ได้แก่ สามารถรับฟังคำติชมด้วยความรู้สึกสบายใจ สามารถชมผู้อื่นเมื่อเขาทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้สำเร็จ รับผิดชอบต่อข้อบกพร่องของตนเอง สามารถขอความร่วมมือจากบุคคลอื่นได้สามารถให้ข้อคิดเห็นหรือข้อวิจารณ์แก่ผู้อื่นด้วยท่าทีสุภาพ ไม่ ก้าวร้าว และพูดด้วยความจริงใจและด้วยความปรารถนาดี

5. การควบคุมความวิตกกังวล ความกลัว และความโกรธ ได้แก่ สามารถยืนยันสิทธิที่พึงมีพึงได้ ของตนเอง แสดงความไม่เห็นด้วยโดยไม่รู้สึกผิดหรือรู้สึกไม่สบายใจในภายหลัง สามารถแสดง

ความโกรธ ออกมาได้โดยไม่เก็บกดหรือแสดงความก้าวร้าว สามารถจัดการกับปัญหา กับคำพูดเยาะเย้ย เสียตสีจากบุคคลอื่น และสามารถจัดการความกลัวที่เกิดจากความเชื่ออย่างไม่มีเหตุผล

จากแนวคิดที่กล่าวมาสามารถ สรุปได้ว่า ลักษณะของพฤติกรรมกล้าแสดงออกเป็นความสามารถของบุคคลในการรักษาสิทธิความเชื่อ ความรู้สึก ความคิดเห็น เป็นการแสดงความรู้สึกที่แท้จริงออกทางหน้าตา ท่าทาง การใช้ภาษาในการสื่อ ความในประโยค และมีความสามารถในการดำเนินการสนทนา ยุติการสนทนา กล่าวคำขอร้อง หรือกล่าว คำปฏิเสธได้ถูกต้องเหมาะสมกับเวลา และสถานการณ์

3. จุดประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก

วิมพ์วิภา ภาสกุล (2550) ได้กล่าวถึงจุดประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกไว้ 4 ข้อ ดังนี้

1. เพิ่มความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมกล้าแสดงออก
2. ส่งเสริมความสามารถในการสื่อสาร
3. เพิ่มความเชื่อมั่นและเห็นคุณค่าของตน
4. ส่งเสริมให้บุคคลมีเจตคติความรู้สึก และการกระทำกับบุคคลอื่นในทางบวก

จะเห็นได้ว่า การที่บุคคลสามารถที่จะพัฒนาตนเองหรือทำให้ตนเป็นคนทีกล้าแสดงออก จะส่งผลดีกับบุคคลนั้นมากมาย โดยเฉพาะในยุคสังคมปัจจุบัน การฝึกฝนให้ตนกล้าแสดงออกย่อมเป็นปัจจัยที่ทำให้ประสบความสำเร็จในด้านต่างๆได้

4. วิธีการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก

พฤติกรรมกล้าแสดงออกนั้นเป็นพฤติกรรมที่สามารถฝึกให้เกิดขึ้นในแต่ละบุคคลได้โดยเลือกใช้ วิธีการในการฝึกได้อย่างหลากหลาย ดังที่มีผู้เสนอไว้ดังนี้

Alberti & Emmons (1986, อ้างใน กัญญา รัตน์วงศ์เชษฐ, 2543) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกไว้ว่า ผู้เข้ารับการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกจะต้องได้รับการฝึกเป็นพิเศษในเรื่องต่อไปนี้

1. การประสานสายตา (Eye Contact) คือ การมองของบุคคลที่พูดอย่างตรงไปตรงมาและมอง ประสานตาอย่างสม่ำเสมอ
2. การวางตัว (Body Posture) เป็นลักษณะการเผชิญหน้า การยืน หรือนั่งที่เป็นไปอย่างเหมาะสม ซึ่งจะทำให้เรื่องราวที่พูดมีน้ำหนักมากยิ่งขึ้น
3. การแสดงท่าทาง (Gesture) ที่เหมาะสม จะทำให้เรื่องราวที่พูดมีความหนักแน่นยิ่งขึ้น

4. การแสดงออกทางใบหน้า (Facial Expression) ได้สอดคล้องกับเรื่องที่จะพูดหรือเรื่องที่กำลังพูด ซึ่งเป็นการแสดงพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ
5. น้ำเสียง การเปลี่ยนถ้อยคำและระดับเสียง (Voice Tone Inflection and Volume) การพูดเสียงเรียบ กระชับเบา ๆ จะเป็นการยากในการชักจูงให้ผู้อื่นเชื่อถือได้โดยไม่ต้องบังคับ
6. จังหวะในการพูด (Timing) การเลือกจังหวะที่เหมาะสมในการพูดเป็นสิ่งที่จำเป็นซึ่งส่งผลทำให้ ประสบความสำเร็จได้ในส่วนหนึ่ง
7. เนื้อหาที่จะพูด (Content) บุคคลมักมีความลังเลใจเนื่องจากไม่รู้ว่าอะไรจึงต้องการฝึก การพูดในบางสิ่งบางอย่าง เพื่อที่จะให้ผู้ฟังได้รู้ถึงความรู้สึกที่แท้จริงของผู้พูดในขณะนั้นได้
8. การฟัง (Listening) การแสดงให้ผู้พูดทราบถึงความสนใจฟัง การสะท้อนความคิดเห็น การแสดงสีหน้าท่าทางที่เหมาะสมในขณะนั้น

สมพร สุทัศนีย์ (2541) ก็เสนอแนะวิธีการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกสอดคล้องกัน คือ การฝึก พฤติกรรมกล้าแสดงออกควรฝึกให้ผู้มีปัญหาแสดงออกทางสีหน้า และวาจาให้คนอื่นรู้ว่ากำลังมีความทุกข์ ความสุข หรือความไม่พอใจต่อบุคคลหรือสิ่งหนึ่งสิ่งใด โดยให้สอดคล้องกับสถานการณ์ รู้จักแสดงความคิดเห็นโต้แย้ง เมื่อไม่เห็นด้วยกับความคิดของผู้อื่น รวมทั้งแสดงความรู้สึก “เห็นด้วย” กับการที่บุคคลอื่น แสดงความชื่นชมตนเอง และใช้สรรพนามแทนตนเองว่า ฉัน ข้าพเจ้า เพื่อเป็นการย้ำความมั่นใจ ฉะนั้นการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก ควรฝึกในด้านการแสดงความรู้สึกทางด้านภาษาพูด และ การแสดงออกทางสีหน้า กิริยาท่าทาง อย่างถูกต้องเหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์ ขั้นตอนในการดำเนินการ ในการพัฒนาพฤติกรรมกล้าแสดงออกนั้น ควรมีการวางแผนในการดำเนินการ และกำหนดขั้นตอน ในการฝึกไว้เพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับบุคคลที่ต้องการจะพัฒนา และ เหมาะสมกับวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่วางไว้

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาชิต (2541) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการดำเนินการพอสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. กำหนดสถานการณ์ที่ทำให้บุคคลนั้นมีปัญหาในการแสดงออกให้เฉพาะเจาะจง เนื่องจากความเชื่อพื้นฐานว่า พฤติกรรมการกล้าแสดงออกนั้นมีใช่เป็นลักษณะที่แสดงออกในทุกสถานการณ์ หากแต่ควร แสดงออกในบางสถานการณ์ที่เฉพาะเจาะจงเท่านั้น ซึ่งสภาพการณ์ที่เจาะจงนั้นควรจะรวมทั้งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และการกระทำหรือคำพูดของบุคคลในเหตุการณ์นั้น
2. สอนให้บุคคลสามารถแยกแยะได้ระหว่างพฤติกรรมกล้าแสดงออก (Assertive Behavior) พฤติกรรมก้าวร้าว (Aggressive Behavior) และพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก (Non – assertive Behavior) เพื่อให้เข้าใจลักษณะพฤติกรรมแต่ละประเภท ความแตกต่าง พร้อมทั้งผลที่จะเกิดขึ้นจากการ แสดงพฤติกรรมดังกล่าว
3. พัฒนาความเชื่อพื้นฐานเกี่ยวกับพฤติกรรมกล้าแสดงออก สิทธิส่วนบุคคล และสิทธิของผู้อื่น เพราะหลายคนมีความเชื่อว่าการกล้าแสดงออกจะนำมาซึ่งความสัมพันธ์ที่ห่างเหิน จึงควร

ชี้แจงให้เข้าใจว่า ทำไมถึงต้องแสดงพฤติกรรมในลักษณะของการแสดงออกแทนที่จะแสดงออกอย่างที่เคยกระทำ นอกจากนี้ ควรชี้แนะให้รู้จักแยกแยะว่าอะไรคือสิทธิส่วนบุคคล และอะไรคือสิทธิของผู้อื่น เพราะไม่เช่นนั้นแล้วการฝึก การกล้าแสดงออกอาจนำไปสู่การก้าวก่ายสิทธิของผู้อื่น

4. พัฒนาทักษะการแสดงออกในด้านทักษะทั่วไป และทักษะเฉพาะเจาะจง ทักษะทั่วไปมีอยู่ 6 ด้าน คือ

1. การประสานสายตา เป็นการมองสบตาผู้ร่วมสนทนาขณะพูด เพื่อแสดงว่าผู้พูดมีความจริงใจ

2. น้ำเสียงที่พูดควรพูดให้ชัดเจน น้ำเสียงพอเหมาะไม่ดังหรือเบาจนเกินไป

3. การวางท่าทางควรวางให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ไม่เคร่งขรึมจนดูเหมือนเครียด หรือผ่อนคลายมากเกินไปจนดูไม่จริงจัง

4. การแสดงออกทางสีหน้าให้สอดคล้องกับความรู้สึกที่ต้องการสื่อ หรือสิ่งที่กำลังพูดอยู่ในขณะนั้น

5. แสดงออกในเวลาที่เหมาะสม

6. เนื้อหาในการพูด การแสดงออก จะไม่ได้รับความสนใจถ้าเนื้อหาที่พูดมีลักษณะของการดำเนินกว้างเกินไป หรืออ่อนแอเกินไป ซึ่งเนื้อหาที่พูดควรจะให้ชัดเจน เฉพาะเจาะจงและตรงไปตรงมา ทักษะเฉพาะอย่างมี 12 ลักษณะ คือ

1. การพูดอย่างกล้าแสดงออก เป็นประโยคที่พูดเพื่อแสดงสิทธิของตน หรือเป็นการยืนยันว่า จะต้องได้ การตอบสนองที่เท่าเทียมกันและยุติธรรม

2. การแสดงออกซึ่งความรู้สึกชอบ หรือไม่ชอบอย่างเปิดเผย ตรงไปตรงมา และหลีกเลี่ยงการเก็บกดความรู้สึก แต่ต้องระวังไว้ว่าการแสดงออกมากเกินไปตลอดเวลาอันอาจเกิดปัญหาได้เช่นกัน

3. การพูดจาหักทลาย ควรฝึกพูดหักทลาย หรือฝึกยิ้มให้กับบุคคลอื่น

4. การแสดงออกไม่เห็นด้วย เมื่อมีความคิดเห็นที่ไม่สอดคล้องกับคนอื่น ควรจะมีการแสดงออก อย่างจริงจัง และมีท่าทีที่สุภาพ

5. การใช้คำถามเพื่อถามถึงเหตุผล เมื่อถูกขอร้องให้ทำในสิ่งที่ไม่ดีมีเหตุผล บุคคลควรจะถามว่า ทำไมเขาต้องทำตาม และไม่ควรรูสึกว่าเรียกร้องจนกว่าจะได้รับคำตอบที่ดีพอ

6. ฝึกการพูดเกี่ยวกับตนเอง เพราะบางครั้งบุคคลที่ไม่กล้าแสดงออกจะรู้สึกว่าตนเองไม่มีค่า และ ผู้อื่นจะเบื่อหน่ายที่ต้องฟังเรื่องของตนเอง ดังนั้นจึงควรฝึกที่จะพูดเกี่ยวกับตัวเองและ ประสบการณ์ของเขา ด้วยท่าทีที่น่าสนใจ เพื่อที่จะได้รับการตอบสนองดีขึ้น

7. การให้รางวัลแก่บุคคลอื่นสำหรับคำเยินยอของเขา คนที่กล้าแสดงออกจะต้องรู้จักรับคำเยินยอ ด้วยการบอกว่า “ขอบคุณ” อย่างง่าย ๆ หรืออาจเยินยอกลับคืน การปฏิเสธคำเยินยอนั้นดูเหมือนจะ เป็นการสบประมาท และทำให้ผู้พูดเกิดความอับอายได้

8. หลีกเลี่ยงการให้เหตุผลต่อความคิดเห็น โดยเฉพาะกับบุคคลที่ชอบถกเถียง แต่ควรได้รับการฝึก รู้จักให้ข้อเสนอแนะเพื่อการยุติการสนทนา

9. มองคู่สนทนาที่ตา การที่จะให้เห็นว่าบุคคลใดมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกนั้นการมองตาคู่สนทนา นับว่าเป็นวิธีที่เหมาะสมวิธีการหนึ่ง ซึ่งผู้ที่ฝึกการกล้าแสดงออกควรมีพฤติกรรมดังกล่าว ถ้าพบว่าการมองตาคู่สนทนาทำให้เกิดความกระวนกระวายใจ หรือไม่สบายใจ

10. การฝึกผ่อนคลาย อาจช่วยได้ฝึกให้บุคคลพูด ย้ำจุดสำคัญครั้งแล้วครั้งเล่า โดยอาการที่สงบ หรือกล่าวหาใครโดยไม่มีกรออกนอกประเด็น เป็นประโยชน์ อย่างมากที่ใช้กับคนแปลกหน้า หรือคนที่ชอบหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบ หรือผู้ที่พยายามเบี่ยงเบนประเด็น ในการสนทนาออกไป

11. ฝึกให้บุคคลค้นหาสิ่งที่เห็นด้วยกับผู้ที่กล่าวหา หรือต่อว่าเขาด้วยคำพูด ซึ่งวิธีนี้บางครั้งเรียกว่า เป็นการปลดอาวุธ เพื่อช่วยให้บุคคลที่กำลังโกรธมีอารมณ์เย็นลง

12. การใช้ผม/ดิฉัน สื่อความ เพื่อไม่ให้เกิดการต่อต้าน โกรธหรือเจ็บปวดโดยไม่จำเป็น

5. ความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม พฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก และพฤติกรรมก้าวร้าว

การตอบสนองอย่างเหมาะสม(Assertion)

พฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมเป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงความกล้าพูด กล้าคิด กล้ากระทำในสิ่งที่ถูกต้อง และกล้าแสดงออกตามความรู้สึกที่แท้จริงของตน โดยไม่ละเมิดสิทธิของผู้อื่น และเมื่อแสดงพฤติกรรมไปแล้วจะไม่มีความรู้สึกกังวลใจ ซึ่งแสดงถึงการยอมรับในสิทธิของบุคคล เมื่อพิจารณาในรูปของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นจะเป็นบุคคลที่สื่อสารด้วยความจริงใจเปิดเผยและตรงตามความต้องการหรือความรู้สึกของตนเองโดยมีวิธีการที่เหมาะสมและสอดคล้องกับสถานการณ์ ซึ่งแสดงถึงการมีความเคารพนับถือยอมรับ และเห็นคุณค่าของบุคคลอื่นและของตนเองด้วย

การตอบสนองอย่างไม่กล้าแสดงออก(Passive)

พฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก หรือการยอมตาม เป็นความขลาดกลัวที่ไม่กล้าแสดงออกถึงความรู้สึกความต้องการที่แท้จริงของตน รวมทั้งไม่สามารถจะรักษาสิทธิของตนเองได้ เป็นบุคคลที่มีความอาย ไม่กล้าแสดงออกถึงความไม่สบายใจหรือความไม่เห็นด้วยกับบุคคลอื่น ไม่กล้าปฏิเสธ มีความเชื่องช้า สอนง่ายมักจะเก็บความรู้สึกขุนมัวเอาไว้ หากถูกเอาเปรียบก็มักจะถอยหนีหรือหลบตัว มักจะมีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองต่ำหากต้องการแสดงออกถึงความต้องการของตนก็มักจะไม่มีความ

วิตกกังวลหรือความไม่สบายใจ จึงมีท่าทางที่ระมัดระวังและกล่าวคำขอโทษอยู่เสมอ พร้อมกับมีภาษาท่าทางที่ไม่เหมาะสม เช่นการไม่กล้าสบตาผู้สนทนา พูดเสียงเบา พูดเร็วเกินไป เป็นต้น

การตอบสนองด้วยความก้าวร้าว(Aggression)

พฤติกรรมก้าวร้าวเป็นการแสดงออกถึงการยึดตนเองเป็นศูนย์กลางเรียกร้องถึงสิทธิของตน โดยไม่สนใจว่าจะไปละเมิดสิทธิของผู้อื่นหรือไม่ ไม่เห็นความสำคัญของปฏิกริยา ความรู้สึกและความคิดเห็นที่บุคคลอื่นได้แสดงออกมา รวมทั้งไม่มีความเคารพนับถือบุคคลอื่นด้วยบุคคลที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวจึงมักแสดงออกถึงความรู้สึก ความต้องการและความคิดเห็นที่ตนมีในลักษณะของการข่มขู่ บังคับ เรียกร้อง พูดโต้เถียงให้ชนะพูดกล่าวโทษผู้อื่น พูดเสียงดัง พูดจาเสียดสี พูดเหยียดหยามข่มขู่ หรือพูดในสิ่งที่แสดงถึงอำนาจของตน หรือทำให้ตนเองมีความสำคัญมากขึ้น และอาจแสดง ความหยาบคายต่อบุคคลอื่น มักจะทำให้บุคคลอื่นไม่สบายใจหรือขัดใจหรือโกรธอยู่เสมอ ซึ่งมีผลทำให้สัมพันธภาพระหว่างบุคคลเปลี่ยนแปลงไปถึงแม้ผู้มีพฤติกรรมก้าวร้าวจะมีความรู้สึกผิดแต่บรรลุปเป้าหมายที่ตนต้องการก็เหมือนได้รับการเสริมแรงต่อพฤติกรรมก้าวร้าว นั้นจึงมีแนวโน้มการกระทำก้าวร้าวต่อไปอีก

จากแนวความคิดข้างต้น ความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม พฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก และพฤติกรรมก้าวร้าวสามารถส่งผลดีและผลเสียได้ในขณะเดียวกัน ดังนั้นการกล้าแสดงออกของแต่ละบุคคลก็สามารถสื่อออกมาให้ผู้ฟัง หรือผู้ที่ร่วมสนทนามองออกได้ หากเราใช้ทักษะการกล้าแสดงออกไปในทางที่ไม่ถูกต้อง การศึกษาถึงความแตกต่างของพฤติกรรม การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมจึงเป็นเรื่องที่สำคัญที่บุคคลจะต้องตระหนักและให้ความสำคัญ

6. ผลของการมีพฤติกรรมการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม

(ธีรบรรณ ธีระพงษ์, 2543) กล่าวว่าพฤติกรรมการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมจะช่วยให้ผู้นั้นเป็นที่ยอมรับและสามารถแสดงสิทธิของตนโดยไม่กระทบสิทธิของผู้อื่นอันนำไปสู่สัมพันธที่พัฒนาและดีงาม ได้แก่

1. การยืนหยัดเพื่อตัวเอง และการทำให้คนอื่นรู้จักตัวของเรานั้นเป็นการเคารพตนเองและเป็นการที่จะได้รับการเคารพจากผู้อื่น
2. การพยายามใช้ชีวิตของเราอยู่ในแนวทางที่จะไม่ทำให้ผู้อื่นเจ็บปวดเลย ไม่ว่าจะอยู่ภายใต้เงื่อนไขใด ๆ ก็ตาม มักจะจบลงด้วยการทำให้ผู้อื่นและตัวเองเจ็บปวดด้วย (เป็นวงจรของพฤติกรรม การไม่กล้าแสดงออก)
3. เมื่อเรายืนหยัดเพื่อตัวเอง และแสดงความรู้สึกของเราออกมาอย่างจริงจัง หรือแสดงการคิดเห็นอย่างตรงไปตรงมา ด้วยท่าทีที่เหมาะสม ทุกคนจะได้รับประโยชน์ในระยะยาว แต่ถ้าเราไม่จริงจังต่อคนอื่น เท่ากับว่าเราไม่จริงจังกับตัวเอง ทุกคนที่เกี่ยวข้องก็จะสูญเสียประโยชน์ในระยะยาว

4. ในการเสียสละความเป็นตัวของเราเอง และปฏิเสธความรู้สึกส่วนตัวของเรา มักจะนำไปสู่ ความร้าวรานในสัมพันธ หรือความสัมพันธ์ไม่สามารถพัฒนาต่อไปได้

5. ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลจะมีคุณค่ามากขึ้นและน่าพึงพอใจมากขึ้นเมื่อเราสามารถ แลกเปลี่ยนการตอบสนองตอบที่จริงใจกับบุคคลอื่น และไม่ขัดขวางบุคคลอื่นที่ตอบสนองต่อเรา

6. การไม่ให้ผู้อื่นรู้ว่าเราคิด หรือรู้สึกอย่างไร เป็นการเห็นแก่ตัวเท่า ๆ กับการไม่สนใจ ความรู้สึกและการคิดของคนอื่น

7. การที่เราเสียสิทธิส่วนตัวของเรา เท่ากับเราสอนให้บุคคลอื่นเอาเปรียบเรา

8. ในการที่เรากล้าแสดงออก และบอกบุคคลอื่นว่าพฤติกรรมของเขามีผลต่อเราเช่นใด เท่ากับเราได้เปิดโอกาสให้เขาเปลี่ยนพฤติกรรม และเป็นการแสดงให้เห็นว่าเราได้ให้เกียรติแก่สิทธิ ของเขา ที่บอกให้เขารู้ว่าเขากำลังยืนอยู่ที่จุดใดกับเรา (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2539 อ้างถึงใน อีรวรรณ อีระพงษ์, 2543)

เมื่อได้ทราบถึงผลของการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม ย่อมส่งผลดีกับผู้ปฏิบัติตาม ทำให้ การกล้าแสดงออกของบุคคลนั้นมีประสิทธิภาพ และเหมาะสม

7. การพัฒนาพฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม

การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม มีหลักสำคัญ 3 ประการดังนี้

1. การตระหนักรู้ตนเอง (Self – awareness) เป็นการสำรวจตรวจสอบพฤติกรรม การแสดงออกของตนเอง พิจารณาผลที่เกิดขึ้น อาจขอรับข้อมูลย้อนกลับจากผู้อื่น หรือการสำรวจด้วย ตนเอง

2. การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก เป็นกระบวนการฝึกทักษะการกล้าแสดงออก ทั้ง ความรู้สึก ความคิด และการติดต่อสื่อสาร เช่น ทักษะการแสดงการเห็นด้วยกับสาระสำคัญที่ได้รับ การวิพากษ์ ทักษะการตอบสนองผู้วิพากษ์ ทักษะการยอมรับการวิพากษ์ หรือทักษะการแสดง ความ มั่นคงในความคิดและความรู้สึกของตน เป็นต้น การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก ประกอบด้วย ความรู้ ความเข้าใจและการฝึกหัดให้เกิดความคล่องตัว

3. การพัฒนาพฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมกับผู้ที่เกี่ยวข้อง ในการฝึกทักษะที่ จำเป็นจนชำนาญแล้ว ควรพัฒนาเพิ่มพูนทักษะให้มากขึ้น รวมทั้งการรักษาให้เป็นพฤติกรรมคงทน ต่อไป โดยการฝึกหัดแสดงออกและตอบสนองกับผู้ที่เกี่ยวข้องในสถานการณ์ต่าง ๆ

ซัลเทอร์ (Salter, 1949) ได้สรุปว่า บุคคลผู้มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมจะ สามารถแสดงพฤติกรรมต่อไปนี้ได้ ได้แก่ การแสดงความรู้สึก พูดเกี่ยวกับตัวท่านเอง การพูดทักทาย ปราศรัย การยอมรับคำชมเชย การแสดงออกทางสีหน้าที่เหมาะสม การแสดงความคิดเห็นด้วยอย่าง

สุขภาพ การขอร้องให้แสดงความกระจำเจ้ง การถามหาเหตุผล การแสดงความไม่เห็นด้วยขณะนั้น การกล่าววาจาเพื่อรักษาสิทธิ การแสดงความมั่นคง หลีกเลี้ยงที่จะต้องแสดงเหตุผลในทุก ๆ ความเห็น จากแนวคิดทฤษฎีที่ผู้วิจัยได้นำมาเสนอข้างต้นนี้ ล้วนเป็นหลักการ และประเด็นสำคัญต่อการนำมาเป็นแนวคิดเพื่อพัฒนาการกล้าแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยการบิณและคมนาคม ซึ่งจะเห็นได้ว่า การศึกษาด้านการกล้าแสดงออกมีปัจจัยสำคัญมากมาย ทั้งปัจจัยภายนอกที่เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อม หรือเหตุการณ์ต่างๆที่จะต้องพบเจอ ปัจจัยภายในที่เกิดจากการพัฒนาตนเอง หมั่นฝึกฝนตนเองเพื่อขจัดความกลัวออกไป และเพื่อให้ทันได้เกิดความกล้าแสดงออกที่มาจากภายในจิตใจ เป็นพื้นฐาน ตลอดจนจะเห็นได้ว่าการศึกษาแนวคิดทฤษฎีด้านการกล้าแสดงออกมีหลักการการฝึกฝนวิธีการมากมายที่เป็นปัจจัยสนับสนุนให้เกิดการกล้าแสดงออกได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม ดังนั้นจากการกล่าวมาข้างต้นทำให้ผู้วิจัยได้นำหลักการทฤษฎีต่างๆมาบูรณาการและตอบโจทยกับปัญหาที่ผู้วิจัยได้เจอกับตนเองในชั้นเรียนที่มีส่วนสำคัญทำให้นักศึกษาไม่กล้าแสดงออก จึงนำมากำหนดเป็นตัวแปรสำคัญในการวิจัยครั้งนี้เพื่อหาแนวทางการพัฒนาให้นักศึกษาเกิดความกล้าแสดงออกได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมและตรงกับปัญหาที่พบเจอจริงในชั้นเรียน ต่อไป

8. ข้อมูลทั่วไปของหลักสูตรการจัดการความปลอดภัยการบิณ วิทยาลัยการบิณและคมนาคม มหาวิทยาลัยศรีปทุม

การขยายตัวของอุตสาหกรรมการบินและการปรับปรุงขยายการใช้พื้นที่สนามบินนานาชาติแห่งที่ 3 ของประเทศไทย (สนามบินอู่ตะเภา) ทำให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการบินของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และข้อมูลการพยากรณ์ทางการตลาดของ 2 บริษัทผู้ผลิตเครื่องบินที่ใหญ่ที่สุดของโลก Airbus และ Boeing ข้อมูลจากยอดการสั่งซื้อเครื่องบินเป็นตัวกำหนดความต้องการในภาพรวม อุตสาหกรรมการบินในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก รวมถึงภูมิภาคอาเซียนด้วย ทำให้ทราบความต้องการบุคลากรด้านการบินจำนวนมาก อาทิเช่น นักบิณ วิศวกรการบิน ช่างซ่อมบำรุงเครื่องบิน ผู้บริหารการบิน และเจ้าหน้าที่จัดการภาคพื้นดินและภาคอากาศเป็นจำนวนมาก ดัชนีชี้วัด ความต้องการบุคลากรทางการบินจากแนวโน้มการเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมการบินทั่วทุกภูมิภาค และในประเทศไทย จะสังเกตได้จากมีการสั่งซื้อเครื่องบินของสายการบินเพิ่ม การขยายเส้นทางบินเพิ่ม การเปิดบริษัทใหม่ของสายการบินเพิ่มขึ้น ในปัจจุบันพบว่ามีสายการบินที่จดทะเบียนกับสำนักงานการบินพลเรือนแห่งประเทศไทย (CAAT) ไม่น้อยกว่า 61 บริษัทและความต้องการนักบิณไม่น้อยกว่า 500 คนต่อปีเฉพาะในประเทศไทย จำนวนเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องอีกประมาณ 50,000 คน ในขณะที่มี นศ.สนใจปีละ 5,000 คน และยังมีความต้องการในประเทศใกล้เคียงอีกจำนวนมาก เช่น ประเทศจีน อินเดีย ศรีลังกา มาเลเซียและเวียดนาม ต่างก็กำลังขยายตัวทางการบินอย่างมาก

ในขณะที่ประเทศไทยมีสถาบันหลักการผลิตนักบินเพียง 2 แห่ง คือที่สถาบันการบินพลเรือนสามารถผลิตนักบินได้ประมาณปีละ 120 คน และโรงเรียนการบินเอกชนสามารถผลิตได้ประมาณปีละ 80 คน รวมทั้งสองแห่งได้เพียง 200 คนต่อปี และในการผลิตบุคลากรด้านการบินอื่นๆ อีกตามมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ที่เปิดสอนหลักสูตรเกี่ยวกับด้านการบิน เพื่อสนับสนุนความต้องการทั้งภาครัฐและเอกชนที่ยังไม่เพียงพอต่อความต้องการในปัจจุบันและอนาคตที่จะมีจำนวนเพิ่มขึ้น

การจัดตั้งวิทยาลัยการบินและคมนาคม จึงเป็นการตอบสนองความต้องการของภาคอุตสาหกรรมการบิน ซึ่งกำลังมีการขยายตัวที่มีแนวโน้มเติบโตอย่างรวดเร็ว เป็นโครงการจัดตั้งภายในของมหาวิทยาลัยศรีปทุม โดยทีมงานที่มีความรู้และประสบการณ์ตรงมีอาชีพด้านการบินอย่างแท้จริง

8.1 อัตลักษณ์วิทยาลัยการบินและคมนาคม

ผลิตบัณฑิตที่มีศักยภาพด้านการจัดการความปลอดภัยการบินเพื่อมีสมรรถนะวิชาชีพในอุตสาหกรรมการบิน สามารถติดต่อสื่อสาร มนุษย์สัมพันธ์ดี เป็นผู้นำ ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศได้ดี คิดวิเคราะห์เป็นระบบ สนใจใฝ่เรียนรู้ มีเจตคติที่ดี มีคุณธรรม จริยธรรม ตระหนักถึงจรรยาบรรณวิชาชีพ ส่งเสริมสนับสนุนขนบธรรมเนียมประเพณีไทย ศิลปวัฒนธรรมที่งดงาม สนับสนุนการปกครองระบอบประชาธิปไตย เคารพในกติกาและรับผิดชอบหน้าที่ในสังคมให้สอดคล้องกับความต้องการกำลังคนตามยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมการบินของชาติ

8.2 วัตถุประสงค์ของวิทยาลัยการบินและคมนาคม

1. มีความรู้ความสามารถและทักษะทางวิชาการเพื่อการประกอบวิชาชีพด้านการบิน โดยสามารถประยุกต์ใช้องค์ความรู้และศาสตร์ในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งเทคโนโลยีและวิทยาการที่ทันสมัยในการปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด
2. ติดต่อสื่อสารทั้งการพูดและการเขียน ด้วยภาษาไทยและภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพ
3. มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี สามารถทำงานร่วมกันเป็นทีมได้อย่างมีประสิทธิภาพ
4. เป็นผู้นำที่มีวิสัยทัศน์กว้างไกลและมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ โดยเฉพาะในเชิงวิชาการ และสามารถสร้างสรรค์ผลงานทางวิชาการที่ดีมีคุณภาพในระดับมาตรฐานสากล
5. มีความรู้ความสามารถและทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ เทคโนโลยีและวิทยาการที่ทันสมัยอย่างต่อเนื่อง
6. คิดวิเคราะห์อย่างเป็นระบบและแก้ไขปัญหาอย่างสร้างสรรค์ทั้งในชีวิตประจำวันและที่เกี่ยวกับการปฏิบัติงาน

7. มีความสนใจใฝ่เรียนรู้ ติดตามความก้าวหน้าทั้งทางด้านวิชาการ เทคโนโลยีและ วิทยาการที่ทันสมัยอย่างต่อเนื่อง ด้วยการศึกษาค้นคว้าและนำผลการวิจัยมาประยุกต์ใช้ ซึ่งจะนำไปสู่ การพัฒนาตนเอง พัฒนาการเรียนรู้และการปฏิบัติงาน รวมทั้งพัฒนาวิชาชีพอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต
8. มีเจตคติที่ดีต่อการให้บริการแก่ประชาชนทุกระดับอย่างมีประสิทธิภาพ
9. มีคุณธรรม จริยธรรม และตระหนักถึงจรรยาบรรณในการประกอบอาชีพ ตลอดจนส่งเสริมและดำรงไว้ซึ่งขนบธรรมเนียมประเพณี ศิลปวัฒนธรรมที่ดีงาม และสนับสนุนการ ปกครองในระบอบประชาธิปไตย เศรษฐกิจในกติกาสังคมและรับผิดชอบต่อหน้าที่ในสังคม

8.3 ข้อมูลทั่วไปของมหาวิทยาลัยศรีปทุม

มหาวิทยาลัยศรีปทุม เดิมชื่อวิทยาลัยไทยสุริยะ ก่อนได้รับพระราชทานนามใหม่จากสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี เป็นสถาบันอุดมศึกษาเอกชน 1 ใน 5 แห่งแรกในประเทศไทย สถาปนาขึ้นพร้อมกับ วิทยาลัยเกริก วิทยาลัยกรุงเทพ วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต และวิทยาลัยพัฒนา[2] ปัจจุบันมหาวิทยาลัยศรีปทุมตั้งอยู่ที่เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร และมีวิทยาเขตที่จังหวัดชลบุรี และ จังหวัดขอนแก่น

วิทยาลัยไทยสุริยะ ก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2513 เป็น 1 ใน 5 สถาบันอุดมศึกษา เอกชนแห่งแรก ๆ ที่จัดตั้งขึ้นในประเทศไทย โดย ดร.สุข พุคยาภรณ์ต่อมาเมื่อวันที่ 4 มกราคม 2515 วิทยาลัยไทยสุริยะ ได้รับพระราชทานนามใหม่จากสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนีเป็น “วิทยาลัยศรีปทุม” (กระทรวงศึกษาธิการได้อนุญาตให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงเป็นชื่อวิทยาลัยศรีปทุม เมื่อวันที่ 31 มกราคม 2515) และพระราชทานความหมายว่า "เป็นบ่อเกิดแห่งวิชาที่เบิกบานเช่นดอกบัว" พร้อมทั้งได้เสด็จพระราชดำเนินเปิดป้ายนาม "ศรีปทุม" และพระราชทานปริญญาบัตร อนุปริญญา และประกาศนียบัตรแก่ผู้สำเร็จการศึกษารุ่นที่ 1, 2 และ 3 ทบวงมหาวิทยาลัยได้อนุมัติให้เปลี่ยน ประเภทเป็น “มหาวิทยาลัยศรีปทุม” เมื่อวันที่ 6 พฤศจิกายน 2530

มหาวิทยาลัยฯ ได้ขยายวิทยาเขตออกไปในปีการศึกษา 2530 โดยได้จัดตั้งวิทยาเขตที่ สมบูรณ์แบบเป็นครั้งแรกที่จังหวัดชลบุรี ซึ่งได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากสมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี เสด็จพระราชดำเนินเป็นประธานในพิธีเปิดมหาวิทยาลัยศรี ปทุม วิทยาเขตชลบุรี เมื่อวันที่ 19 กรกฎาคม พ.ศ. 2530

ในปี พ.ศ. 2537 มหาวิทยาลัยศรีปทุมขออนุมัติทบวงมหาวิทยาลัย (ในขณะนั้น) จัดตั้ง มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาการพญาไท เปิดสอนในหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษาเพื่อพัฒนานักบริหาร โดยเปิดสอนครั้งแรก ณ อาคารเอ็กซิม (อาคารบุญผ่องเดิม) ถนนพหลโยธิน เขตพญาไท ต่อมาได้ย้าย สำนักงานมาเปิด ณ อาคารเอสเอ็มทาวเวอร์ ชั้น 17 และชั้น 20 ถนนพหลโยธิน เขตพญาไท เพื่อเปิด สอนหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษาสำหรับนักบริหาร (ปัจจุบันไม่มีการสอนที่วิทยาการพญาไทแล้ว)

ในปี พ.ศ. 2556 มหาวิทยาลัยศรีปทุม ได้ขยายการเรียนการสอนไปยังจังหวัดขอนแก่น ภายใต้ชื่อ มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตขอนแก่น เมื่อวันที่ 18 มิถุนายน พ.ศ. 2556

9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ณิรดา เวชญาลักษณ์ (2558) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาพฤติกรรมการกล้าแสดงออกโดยใช้วิธีการแสดง บทบาทสมมติของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ผลการวิจัยพบว่า ผลจากการ สังเกตพฤติกรรมการกล้าแสดงออกก่อนท ากิจกรรมแสดงบทบาทสมมติของนักศึกษา พบว่านักศึกษามี พฤติกรรมการกล้าแสดงออกในระดับดี ร้อยละ 55.92 รองลงมาอยู่ในระดับพอใช้ ร้อยละ 28.16 ระดับปรับปรุง ร้อยละ 15.71 และระดับดีมาก ร้อยละ 0.02 ตามลำดับ ผลจากการสังเกตพฤติกรรมการกล้าแสดงออกหลังทำ กิจกรรมแสดงบทบาทสมมติของนักศึกษาพบว่า นักศึกษามีพฤติกรรมการกล้าแสดงออกในระดับดีเยี่ยม ร้อยละ 48.78 รองลงมาอยู่ในระดับดีมาก ร้อยละ 29.80 และระดับดี ร้อยละ 21.43 ตามลำดับ

พัชสุดา กัลป์ ยานวุฒิ (2558) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษา ระดับ ปวช. และ ระดับปวส. ของวิทยาลัยเทคโนโลยีพายัพ และบริหารธุรกิจ ผลการวิจัยพบว่า ระดับความพึงพอใจ ของนักศึกษา และปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ของวิทยาลัยเทคโนโลยีพายัพ 13 และบริหารธุรกิจ ทั้ง 4 ด้าน เมื่อพิจารณาโดยรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากเหมือนกันโดยประเด็นที่มี ความพึงพอใจมาก คือปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้าน สภาพแวดล้อมของวิทยาลัย ปัจจัยด้านครูและปัจจัยด้าน ผู้เรียน ตามลำดับ

สุพัสชา บุพศิริ และคณะ (2560) ศึกษาเรื่อง ผลการจัดประสบการณ์การแสดงบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทานเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางด้านภาษาและการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาของเด็กปฐมวัยก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยการจัดประสบการณ์การแสดงบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทาน และ 2) ศึกษาการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย ระหว่างการจัดประสบการณ์การแสดงบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทาน กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กปฐมวัยของศูนย์พัฒนา เด็กเล็กวัดศรีสวาท บ้านคำไฮ ตำบลหาดแพง อำเภอสรีสงคราม จังหวัดนครพนม สังกัดเทศบาลตำบลหาดแพง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 20 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดประสบการณ์การแสดงบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทาน 2) นิทานเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางด้านภาษาและการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย 3) แบบทดสอบวัดความสามารถทางด้านภาษา และ 4) แบบประเมินพฤติกรรมการกล้าแสดงออก สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละและการทดสอบค่าที ชนิด (Dependent Samples) ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถด้านภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัด

ประสบการณ์การแสดงบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทาน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การแสดงบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทานที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นอยู่ในระดับมาก

กฤตภัก ใจกล้า (2561) ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมของนักเรียนโรงเรียน สาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร ผลการวิจัยพบว่า 1. นักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากรมีพฤติกรรมการ กล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย= 3.39) 2. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีการกล้า แสดงออกอย่างเหมาะสมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนหญิงมีพฤติกรรมการ กล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมสูงกว่า นักเรียนชาย 3. นักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร ที่มีระดับชั้น ต่างกัน มีพฤติกรรมการกล้า แสดงออกอย่างเหมาะสมไม่แตกต่างกัน 4. นักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมต่างกัน มี พฤติกรรมการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 5. นักเรียนที่มีพี่ น้องร่วมบิดามารดามีพฤติกรรม การกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมสูงกว่านักเรียนที่ไม่มีพี่น้องร่วมบิดามารดา

คัมภีร์ภาพ คงสำรวย และคณะ (2561) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูด ภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาราช วิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน พบว่า เพศชายและเพศหญิงมีความวิตกกังวลในการพูด ภาษาอังกฤษ ไม่แตกต่างกัน ยกเว้นความรู้สึกไม่มั่นใจตนเองเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษและความรู้สึก อึดอัดเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษต่อหน้าเพื่อนๆ ที่เพศชายวิตกกังวลมากกว่า โดยภาพรวมแล้วความ วิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษระหว่างเพศชาย และเพศหญิงไม่แตกต่างกัน โดยมีค่า ($t = 4.00$) และ ($P\text{-Value} = 0.092$) นักศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาราชวิทยาลัย วิทยา เขตอีสาน มีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก โดยข้อที่มีความกังวลสูงสุด ได้แก่ ข้อที่ 12 ท่านกังวลว่าท่านจะพูดผิดไวยากรณ์ ที่ 3.68 รองลงมา คือ ข้อที่ 8 ท่านกลัวการหัวเราะเยาะ จากเพื่อนๆในชั้นเรียน เมื่อท่านพูดผิด ที่ 3.64

ธนน ลามธนวิรุฬห์ (2562) ศึกษาเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการกล้าแสดงออกโดยวิธีการ นำเสนอหน้า ชั้นเรียนในรายวิชาการขายตรงของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการตลาด วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์วิชาการ ผลการวิจัยพบว่าครั้งที่1 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.39 อยู่ในเกณฑ์ปรับปรุง ครั้งที่ 2 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.68 อยู่ในเกณฑ์ที่ดี จากผลการวิจัยการใช้ เทคนิคการสอนแบบการนำเสนอหน้าชั้นเรียนมี ผลทำให้นักเรียนนักศึกษามีทัศนคติเกี่ยวกับการกล้า แสดงออกมากขึ้น จากการวิเคราะห์แบบสังเกตพฤติกรรม การกล้าแสดงออก เพื่อบรรณข้อมูล เกี่ยวกับการกล้า แสดงออก นักเรียน นักศึกษาระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ ชั้นปี ที่ 2 สาขาวิชา การตลาด ครั้งที่ 1และครั้งที่2 จากผลการวิจัยครั้งที่ 1 พบว่า นักศึกษา มีพฤติกรรม การกล้า แสดงออก เฉลี่ยอยู่ที่ 2.15 อยู่ในเกณฑ์ปรับปรุงจากผลการวิจัยครั้งที่ 2 พบว่า นักศึกษามีพฤติกรรม

การ 14 กล้าแสดงออกเฉลี่ยอยู่ที่ 4.06 อยู่ในเกณฑ์ดี จากผลการวิจัยการใช้เทคนิคแบบการนำเสนอหน้าชั้นเรียนมีผลทำให้นักศึกษา มีพฤติกรรมการกล้าแสดงออกมากขึ้น

ปิยธิดา ยะเคียน (2563) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาพฤติกรรมการกล้าแสดงออกในการสนทนาภาษาอังกฤษของผู้เรียน โดยใช้วิธีการแสดงบทบาทสมมติของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นชั้นสูงปีที่ 1 แผนกวิชาช่างก่อสร้าง จากการศึกษาการพัฒนาพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของผู้เรียนโดยใช้วิธีการแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียน พบว่า ครั้งที่ 1 นักศึกษาได้คะแนนการพัฒนาพฤติกรรมการกล้าแสดงออกโดยใช้วิธีการแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียนสูงสุด 13 คะแนน และต่ำสุด 10 คะแนน ครั้งที่ 2 นักศึกษาได้คะแนนการพัฒนาพฤติกรรมการกล้าแสดงออกโดยใช้วิธีการแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียนสูงสุด 20 คะแนน และต่ำสุด 17 คะแนน แสดงให้เห็นว่าการใช้วิธีการแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียนสามารถพัฒนาพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของผู้เรียน โดยใช้วิธีการแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียนนักศึกษามีความมั่นใจในตนเอง กล้าแสดงออกมากขึ้น

ฤทัยธาร ฉัตรเลิศมงคล (2563) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยสยาม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสยาม ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษามหาวิทยาลัยสยาม ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ร้อยละ 55.56 อายุเฉลี่ย 22.95 ปี จบชั้นมัธยมศึกษาจากโรงเรียนรัฐบาลร้อยละ 69.84 หลักสูตรภาษาไทย ร้อยละ 90.48 รายได้เฉลี่ยเดือนละ 10,001-20,000 ร้อยละ 47.62 ปัจจุบันศึกษาระดับปริญญาตรีมากที่สุด ร้อยละ 87.70 ระดับความกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียนในภาพรวมมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย ปัจจัยภายใน ปัจจัยภายนอก ปัจจัยสนับสนุนมีอิทธิพลต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยสยาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม โดยทำการศึกษาเก็บข้อมูลจากการสุ่มตัวอย่างด้วยวิธีบังเอิญกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม มหาวิทยาลัยศรีปทุม ทุกชั้นปีการศึกษาที่ลงทะเบียนเรียน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 161 คน และนำข้อมูลที่ได้ไปทำการวิเคราะห์ทางสถิติ โดยมีระเบียบวิธีวิจัย ดังนี้

1. รูปแบบการวิจัย
2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
3. ขั้นตอนการดำเนินงานวิจัย
4. เครื่องมือการวิจัย
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล
7. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY

1. รูปแบบการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ซึ่งใช้วิธีการวิจัยโดยการใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัยในครั้งนี้

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม มหาวิทยาลัยศรีปทุม ทุกชั้นปีการศึกษาที่ลงทะเบียนเรียน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 268 คน (ที่มา: ฐานข้อมูลBI:Business Intelligence วิทยาลัยการบินและคมนาคม มหาวิทยาลัยศรีปทุม 25 มกราคม 2565)

2.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม มหาวิทยาลัยศรีปทุม ทุกชั้นปีการศึกษา ที่ลงทะเบียนเรียน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 268 คน (ที่มา: ฐานข้อมูล BI: Business Intelligence วิทยาลัยการบินและคมนาคม มหาวิทยาลัยศรีปทุม 25 มกราคม 2565) โดยมีขั้นตอนกำหนดกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างคำนวณจากสูตรของ ทาโร ยามานะ (Taro Yamane, 1967 อ้างถึงใน ธาณินทร์ ศิลป์จารุ, 2549, หน้า 47) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% โดยใช้ความคลาดเคลื่อนในการสุ่ม 5% ดังนี้

เมื่อ n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N = ขนาดประชากร

e = ความคลาดเคลื่อนที่เกิดขึ้นจากการสุ่มตัวอย่างโดยกำหนดเป็น .05

สามารถคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างได้ ดังนี้

$$n = 268 / (1 + 268 (0.05)^2)$$

$$n = 161 \text{ คน}$$

การวิจัยครั้งนี้ประชากรกลุ่มเป้าหมายที่เป็นนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม มหาวิทยาลัยศรีปทุม จำนวน 268 คน ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ จำนวน 161 คน

3. ขั้นตอนการดำเนินงานวิจัย

ขั้นตอนแรกในการดำเนินงานวิจัย จะเริ่มด้วยการศึกษา วิเคราะห์ สังเคราะห์แนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออก เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อการกล้าแสดงออกของนักศึกษา และเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือในการวิจัยตามโครงสร้างกรอบแนวคิดสำหรับการวิจัย

จากนั้นแจกเครื่องมือคือแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม มหาวิทยาลัยศรีปทุม จำนวน 161 คน และสุดท้ายคือการนำข้อมูลที่ได้จากการแจกแบบสอบถาม ทำการตรวจนับจำนวนแบบสอบถาม และตรวจสอบข้อมูลให้ถูกต้องเพื่อความสมบูรณ์ และนำข้อมูลจากแบบสอบถามที่ได้ทำการตรวจสอบแล้ว นำไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ เพื่อหาปัจจัยที่มีผลต่อการกล้าแสดงออกต่อไป

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

4.1 ลักษณะเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ลักษณะเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) โดยผู้วิจัยสร้างเครื่องมือจากการศึกษาเอกสาร ทฤษฎี แนวคิดต่างๆ รวมถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและสอดคล้องตามวัตถุประสงค์รวมทั้งกรอบแนวคิดที่กำหนดขึ้น โดยมีขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ ดังนี้

1) ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน

2) สร้างคำถามโดยพิจารณาให้สอดคล้องกับหลักทฤษฎีทางด้านปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน โดยแบบสอบถามประกอบด้วย 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check-List) รวม 3 ข้อ ประกอบด้วย เพศ ชั้นปีการศึกษา และ เกรดเฉลี่ยสะสม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) จำนวนข้อคำถามทั้งหมด 12 ข้อ ประกอบด้วย

(1) ปัจจัยภายใน ประกอบด้วย 1.ความพร้อมทางด้านร่างกาย 2.ความพร้อมทางด้านจิตใจ 3.ความประหม่า 4.การชอบเก็บตัว จำนวน 4 ข้อ

(2) ปัจจัยนอก ประกอบด้วย 1.จำนวนคนในชั้นเรียน 2.เนื้อหาวิชาที่เรียน 3.ความสนิทในชั้นเรียน 4.กลัวอาจารย์ตำหนิ จำนวน 4 ข้อ

(3) ปัจจัยสนับสนุน ประกอบด้วย 1.ประสบการณ์ 2.การฝึกฝนทักษะ 3.โอกาส 4.การฝึกอบรม จำนวน 4 ข้อ

ตอนที่ 3 เป็นคำถามปลายเปิดที่ให้ผู้ตอบแบบสอบถามเสนอแนะหรือให้ความคิดเห็นด้านปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน

4.2 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการสร้างแบบสอบถามเพื่อการวิจัยแบ่งเป็น 6 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ทำการศึกษาหลักการสร้างแบบสอบถามจากข้อมูลของเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมากำหนดโครงสร้างของข้อคำถามตามวัตถุประสงค์และขอบเขตการวิจัย

ขั้นที่ 2 กำหนดโครงสร้างของแบบสอบถาม และจัดทำแบบสอบถามฉบับร่างเสนอผู้ทรงคุณวุฒิโครงการวิจัยเพื่อตรวจสอบในเบื้องต้นว่าแบบสอบถามครอบคลุมเป็นไปตามวัตถุประสงค์และขอบเขตการวิจัยหรือไม่และใช้ภาษาเหมาะสมหรือไม่

ขั้นที่ 3 ทำการหาคุณภาพของแบบสอบถาม โดยนำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิโครงการแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญซึ่งมีความรู้และประสบการณ์ในเรื่องที่ทำวิจัยพิจารณาแบบสอบถาม เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถาม (Content Validity) ความครอบคลุมของเนื้อหาและความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ในแบบสอบถาม

ขั้นที่ 4 เมื่อผู้เชี่ยวชาญได้ตรวจสอบความตรงเนื้อหาของแบบสอบถามแล้วผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับเนื้อหาและวัตถุประสงค์ (Item Objective Congruence : IOC) โดยกำหนดเกณฑ์ให้คะแนนรายข้อ ดังนี้

+1 หมายถึง คำถามนั้นสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย

-1 หมายถึง คำถามนั้นไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย

0 หมายถึง คำถามนั้นไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย

หลังจากนั้นนำคะแนนของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าดัชนีความสอดคล้องฯ โดยใช้สูตรของโรวีเนลลี และแฮมเบิลตัน มีสูตรการคำนวณ (Rovinelli and Hambleton, 1997 : 49-60)

$$\text{สูตร } IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับจุดประสงค์

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

โดยดำเนินการ ดังนี้

- 1) กำหนดเกณฑ์ค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ใช้เป็นข้อคำถามในแบบสอบถาม
- 2) จัดทำแบบประเมินให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินพร้อมข้อเสนอแนะ
- 3) นำแบบสอบถามที่ได้จากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์

ขั้นที่ 5 คำนวณค่า IOC ได้ค่า IOC ระหว่าง 0.5-1 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ ผ่าน

ขั้นที่ 6 นำแบบสอบถามฉบับร่างที่ผ่านการตรวจแก้ไขจากผู้เชี่ยวชาญไปทดสอบ (Try Out) กับประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือ โดยการตรวจสอบค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม ใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ระดับความ เชื่อมั่นที่ 0.7

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการ คือ

1. นำแบบสอบถามไปให้กลุ่มตัวอย่างตอบ และดำเนินการเก็บแบบสอบถาม
2. นำแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมา และตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูล

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิเคราะห์ข้อมูล โดยมีรายละเอียดดังนี้

1) คำนวณหาข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามจากแบบสอบถามตอนที่ 1 ที่มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ ใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) โดยการหาความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (percentage)

2) คำนวณหาข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน จากแบบสอบถามตอนที่ 2 ที่มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า ใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) โดยใช้การคำนวณหาค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

จะได้เกณฑ์การวัดระดับคะแนนที่แบ่งเป็น 5 ช่วง ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.50 - 5.00 หมายถึง ระดับความคิดเห็น เห็นด้วยมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.50 - 4.49 หมายถึง ระดับความคิดเห็น เห็นด้วยมาก

ค่าเฉลี่ย 2.50 - 3.49 หมายถึง ระดับความคิดเห็น เห็นด้วยปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.50 - 2.49 หมายถึง ระดับความคิดเห็น เห็นด้วยน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.49 หมายถึง ระดับความคิดเห็น เห็นด้วยน้อยที่สุด

3) วิเคราะห์และทำการสรุปข้อความปลายเปิด จากแบบสอบถามตอนที่ 3

7. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม ใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลสำคัญมีดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์โดยใช้สถิติ ค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)
2. วิเคราะห์ข้อมูลระดับการกล้าแสดงออก โดยการหา ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

3. การวิเคราะห์สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics Analysis)

การทดสอบสมมุติฐานใช้การทดสอบ t-test, f-test(ANOVA) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อความกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียนของนักศึกษา ซึ่งตัวแปรอิสระและตัวแปรตามใช้มาตรวัดแบบอันตรภาค เป็นวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตาม (Y) จำนวน 1 ตัว กับตัวแปรอิสระ (X) ตั้งแต่ 2 ตัวขึ้นไป

การศึกษารอบสาระของปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคมแต่ละด้าน ใช้แบบมาตราส่วนประเมินค่า (rating scale) 5 ระดับ ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) (ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ, 2541) เป็นระดับการประเมินดังนี้

- 5 หมายถึง มีระดับความคิดเห็น อยู่ในระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง มีระดับความคิดเห็น อยู่ในระดับมาก
- 3 หมายถึง มีระดับความคิดเห็น อยู่ในระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง มีระดับความคิดเห็น อยู่ในระดับน้อย
- 1 หมายถึง มีระดับความคิดเห็น อยู่ในระดับน้อยที่สุด

มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียนของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม มหาวิทยาลัยศรีปทุม เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยภายใน ปัจจัยภายนอก ที่มีผลต่อความกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต และเพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียนของนักศึกษา โดยมีกลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม มหาวิทยาลัยศรีปทุม จำนวน 161 คน ผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นลำดับ ดังนี้

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

4.2 ผลการวิเคราะห์ระดับความกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียนของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม มหาวิทยาลัยศรีปทุม

4.3 ผลการวิเคราะห์การทดสอบสมมุติฐาน

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ เพศ หญิง จำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 56.50 นักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อยู่ชั้นปี 3 จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 44.70 และมีเกรดเฉลี่ยสะสมส่วนใหญ่อยู่ที่ 3.01-3.50 จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 42.90 ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
เพศ		
ชาย	70	43.50
หญิง	91	56.50
รวม	161	100

ชั้นปีการศึกษา		
ชั้นปี 1	14	8.7
ชั้นปี 2	56	34.80
ชั้นปี 3	72	44.70
ชั้นปี 4	19	11.80
รวม	161	100
เกรดเฉลี่ยสะสม		
2.00-2.50	15	9.3
2.51-3.00	60	37.30
3.01-3.50	69	42.90
3.51-4.00	17	10.60
รวม	161	100

4.2 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้ เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม โดยใช้สถิติได้แก่ ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) รายละเอียดของผลการวิเคราะห์ มีดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์ปัจจัยภายในที่มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม

ปัจจัยภายใน	\bar{X}	S.D	ความหมาย	อันดับ
1. สภาพทางด้านร่างกายที่ไม่สมบูรณ์มีผลต่อการกล้าแสดงออก	2.99	0.94	ปานกลาง	3
2. สภาพทางด้านจิตใจที่ไม่พร้อมมีผลต่อการกล้าแสดงออก	3.73	0.86	มาก	2

3. คุณมักจะตื่นเต้น ประหม่า เชนอายุ ทุกครั้งที่ present	4.06	0.72	มาก	1
4. คุณเป็นคนชอบเก็บตัวเวลาเป็นจุดสนใจเลย ลำบากใจ	2.82	0.77	ปานกลาง	4
รวม	3.40	0.39	ปานกลาง	3

จากตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยภายในที่มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการการบินและคมนาคม พบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุดอยู่ที่ นักศึกษาจะตื่นเต้น ประหม่า เชนอายุ ทุกครั้งที่ Present เป็นข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คิดเป็นร้อยละ 4.06 รองลงมาคือ สภาพทางด้านจิตใจที่ไม่พร้อมมีผลต่อการกล้าแสดงออก คิดเป็นร้อยละ 3.73 สภาพทางด้านร่างกายที่ไม่สมบูรณ์มีผลต่อการกล้าแสดงออก คิดเป็นร้อยละ 2.99 และ นักศึกษาเป็นคนชอบเก็บตัวเวลาเป็นจุดสนใจเลยลำบากใจ คิดเป็นร้อยละ 2.82 ตามลำดับ และเมื่อเปรียบเทียบกับปัจจัยอื่น ปัจจัยภายในที่มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการการบินและคมนาคม อยู่ในระดับค่าเฉลี่ยรวมเป็นอันดับที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 3.40

ตารางที่ 3 แสดงผลการวิเคราะห์ปัจจัยภายนอก ที่มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการการบินและคมนาคม

ปัจจัยภายนอก	\bar{X}	S.D	ความหมาย	อันดับ
1. จำนวนคนในชั้นเรียนมีผลต่อการกล้าแสดงออก	4.12	0.83	มาก	1
2. เนื้อหารายวิชาที่เรียนมีความยากและไม่เข้าใจ	3.22	1.03	ปานกลาง	3
3. ความสนิทกับเพื่อนในชั้นเรียนมีผลต่อการกล้าแสดงออก	3.56	1.11	มาก	2
4. คุณกลัวอาจารย์จะตำหนิให้อับอายต่อหน้าเพื่อนในชั้นเรียน	2.96	0.78	ปานกลาง	4
รวม	3.47	0.5	ปานกลาง	2

จากตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยภายนอก ที่มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม พบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุดอยู่ที่ จำนวนคนในชั้นเรียนมีผลต่อการกล้าแสดงออก คิดเป็นร้อยละ 4.12 รองลงมาคือ ความสนิทกับเพื่อนในชั้นเรียนมีผลต่อการกล้าแสดงออก คิดเป็นร้อยละ 3.56 เนื้อหารายวิชาที่เรียนมีความยากและไม่เข้าใจ คิดเป็นร้อยละ 3.22 และ กลัวอาจารย์จะตำหนิให้อับอายต่อหน้าเพื่อนในชั้นเรียน คิดเป็นร้อยละ 2.96 ตามลำดับ และเมื่อเปรียบเทียบกับปัจจัยอื่น ปัจจัยภายนอกมีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม อยู่ในระดับค่าเฉลี่ยรวมเป็นอันดับที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 3.47

ตารางที่ 4 แสดงผลการวิเคราะห์ปัจจัยสนับสนุน ที่มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม

ปัจจัยสนับสนุน	\bar{X}	S.D	ความหมาย	อันดับ
1. ประสบการณ์ในอดีตมีผลต่อการกล้าแสดงออก	4.70	0.45	มากที่สุด	2
2. การฝึกฝนทักษะบ่อยๆมีผลต่อการกล้าแสดงออก	4.65	0.51	มากที่สุด	3
3. การได้รับโอกาสในการกล้าแสดงออกและการทำบทบาทสมมุติในชั้นเรียนมีผลต่อการกล้าแสดงออก	4.40	0.8	มาก	4
4. การได้รับการฝึกอบรมมีผลต่อการกล้าแสดงออก	4.72	0.48	มากที่สุด	1
รวม	4.62	0.32	มากที่สุด	1

จากตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยสนับสนุน ที่มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม พบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุดอยู่ที่ การฝึกอบรมทักษะบ่อยๆมีผลต่อการกล้าแสดงออก คิดเป็นร้อยละ 4.72 รองลงมาคือ ประสบการณ์ในอดีตมีผลต่อการกล้าแสดงออก คิดเป็นร้อยละ 4.70 การฝึกฝนทักษะบ่อยๆมีผลต่อการกล้าแสดงออก คิดเป็นร้อยละ 4.65 และ การได้รับโอกาสในการกล้าแสดงออกและการทำบทบาทสมมุติในชั้นเรียนมีผลต่อการกล้าแสดงออก คิดเป็นร้อยละ 4.40 ตามลำดับ และเมื่อเปรียบเทียบกับปัจจัยอื่น ปัจจัยสนับสนุนมีความสัมพันธ์ต่อการกล้า

แสดงออกหน้าชั้นเรียน ของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม อยู่ในระดับค่าเฉลี่ยรวมเป็นอันดับที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 4.62

4.3 ผลการวิเคราะห์การทดสอบสมมติฐาน

ตารางที่ 5 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง เพศ กับความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม โดยรวมเป็นรายด้าน

รายการ	ตัวแปร	n	\bar{X}	SD	t	sig
ปัจจัยภายในที่มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออก	ชาย	70	3.38	0.40	-0.707	0.481
	หญิง	91	3.42	0.39		
ปัจจัยภายนอกที่มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออก	ชาย	70	3.52	0.48	1.041	0.300
	หญิง	91	3.43	0.52		
ปัจจัยสนับสนุนที่มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออก	ชาย	70	4.60	0.34	-0.841	0.401
	หญิง	91	4.64	0.31		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 5 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง เพศ กับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม เป็นรายด้านพบว่า ปัจจัยภายในที่มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออก ค่าเฉลี่ยของเพศหญิงอยู่ในระดับมากกว่าเพศ ชาย ($\mu=3.42$ และ $\mu=3.42$) ปัจจัยภายนอกที่มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออก ค่าเฉลี่ยของเพศชายอยู่ในระดับมากกว่าเพศหญิง ($\mu=3.52$ และ $\mu=3.43$) และ ปัจจัยสนับสนุนที่มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออก ค่าเฉลี่ยของเพศหญิงอยู่ในระดับมากกว่าเพศ ชาย ($\mu=4.64$ และ $\mu=4.60$)

จากการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ t-Test เปรียบเทียบความแตกต่าง ได้ค่า (t) ด้านปัจจัยภายใน เท่ากับ -0.707 ได้ค่า (t) ด้านปัจจัยภายนอก เท่ากับ 1.041 และด้านปัจจัยสนับสนุน ค่า (t) เท่ากับ -0.841 ซึ่งมากกว่าค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลด้านชั้นปีการศึกษา กับความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม โดยรวมเป็นรายด้าน

รายการ	แหล่งความแปรปรวน	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ปัจจัยภายในที่มี ความสัมพันธ์ต่อการ กล้าแสดงออก	Between Groups	3.565	3	1.188	8.701	0.00*
	Within Groups	21.443	157	0.137		
	Total	25.008	160			
ปัจจัยภายนอกที่มี ความสัมพันธ์ต่อการ กล้าแสดงออก	Between Groups	3.204	3	1.068	4.432	0.005*
	Within Groups	37.843	157	0.241		
	Total	41.047	160			
ปัจจัยสนับสนุนที่มี ความสัมพันธ์ต่อการ กล้าแสดงออก	Between Groups	1.81	3	0.603	6.497	0.00*
	Within Groups	14.58	157	0.093		
	Total	16.391	160			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลด้านชั้นปีการศึกษา กับความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม โดยรวมของรายด้าน พบว่า

ชั้นปีการศึกษา มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยรายด้านพบว่า ทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงทำการตรวจสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของเชฟเฟ (Scheffe')

ตาราง 6-1 แสดงการเปรียบเทียบผลต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่าง ชั้นปีการศึกษา กับความสัมพันธ์ ปัจจัยภายใน ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน

ชั้นปีการศึกษา	\bar{X}	ชั้นปี 1	ชั้นปี 2	ชั้นปี 3	ชั้นปี 4
		3.33	3.27	3.56	3.21
ชั้นปี 1	3.33	-	0.06	0.23	0.12
ชั้นปี 2	3.27		-	0.29*	0.06
ชั้นปี 3	3.56			--	0.35*
ชั้นปี 4	3.21				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 6-1 เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่าง ชั้นปีการศึกษา กับความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน จำแนกตาม ชั้นปีการศึกษา เป็นรายคู่ พบว่า ชั้นปีการศึกษา แตกต่างกันมีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 มีจำนวน 2 คู่ ได้แก่ ชั้นปีที่3 มีระดับค่าเฉลี่ยมากกว่าชั้นที่2 ($\mu=0.29^*$) และ ชั้นปีที่4 มีระดับค่าเฉลี่ยน้อยกว่า ชั้นปีที่3 ($\bar{X}=0.35^*$)

ตาราง 6-2 แสดงการเปรียบเทียบผลต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่าง ชั้นปีการศึกษา กับความสัมพันธ์ ปัจจัยภายนอก ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน

ชั้นปีการศึกษา	\bar{X}	ชั้นปี 1	ชั้นปี 2	ชั้นปี 3	ชั้นปี 4
		3.30	3.64	3.44	3.22
ชั้นปี 1	3.30	-	0.34	0.14	0.08
ชั้นปี 2	3.64		-	0.20	0.42*
ชั้นปี 3	3.44			-	0.22
ชั้นปี 4	3.22				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 6-2 เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่าง ชั้นปีการศึกษา กับความสัมพันธ์ปัจจัยภายนอก ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน จำแนกตาม ชั้นปีการศึกษา เป็นรายคู่ พบว่า ชั้นปีการศึกษา ต่างกันมีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 มีจำนวน 1 คู่ ได้แก่ ชั้นปีที่4 มีระดับค่าเฉลี่ยน้อยกว่าชั้นที่2 ($\bar{X}=0.42^*$)

ตาราง 6-3 แสดงการเปรียบเทียบผลต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่าง ชั้นปีการศึกษา กับความสัมพันธ์ปัจจัยสนับสนุน ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน

ชั้นปีการศึกษา	\bar{X}	ชั้นปี 1	ชั้นปี 2	ชั้นปี 3	ชั้นปี 4
ชั้นปี 1	4.34	-	0.38*	0.25	0.33*
ชั้นปี 2	4.72		-	0.13	0.05
ชั้นปี 3	4.59			-	0.08
ชั้นปี 4	4.67				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 6-2 เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่าง ชั้นปีการศึกษา กับความสัมพันธ์ปัจจัยสนับสนุน ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน จำแนกตาม ชั้นปีการศึกษา เป็นรายคู่ พบว่า ชั้นปีการศึกษา ต่างกันมีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 มีจำนวน 2 คู่ ได้แก่ ชั้นปีที่2 มีระดับค่าเฉลี่ยมากกว่าชั้นที่1 ($\bar{X}=0.38^*$) ชั้นปีที่4 มีระดับค่าเฉลี่ยมากกว่าชั้นที่1 ($\bar{X}=0.33^*$)

ตารางที่ 7 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลด้านเกรดเฉลี่ยสะสมกับความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม โดยรวมเป็นรายด้าน

รายการ	แหล่งความแปรปรวน	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ปัจจัยภายในที่มี ความสัมพันธ์ต่อการ กล้าแสดงออก	Between Groups	8.833	3	2.944	28.58	0.00*
	Within Groups	16.175	157	0.103		
	Total	25.008	160			
ปัจจัยภายนอกที่มี ความสัมพันธ์ต่อการ กล้าแสดงออก	Between Groups	12.451	3	4.15	22.787	0.00*
	Within Groups	28.596	157	0.182		
	Total	41.047	160			
ปัจจัยสนับสนุนที่มี ความสัมพันธ์ต่อการ กล้าแสดงออก	Between Groups	1.401	3	0.467	4.89	0.003*
	Within Groups	14.99	157	0.095		
	Total	16.391	160			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 7 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลด้านเกรดเฉลี่ยสะสมกับความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม โดยรวมของรายด้าน พบว่า เกรดเฉลี่ยสะสม มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยรายด้านพบว่า ทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงทำการตรวจสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของเชฟเฟ่ (Scheffe')

ตาราง 7-1 แสดงการเปรียบเทียบผลต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่าง เกรดเฉลี่ยสะสม กับ ความสัมพันธ์ปัจจัยภายใน ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน

เกรดเฉลี่ย สะสม	\bar{X}	2.00-2.50	2.51-3.00	3.01-3.50	3.51-4.00
		3.25	3.26	3.66	3.00
2.00-2.50	3.25	-	0.01	0.41*	0.25
2.51-3.00	3.26		--	0.40*	0.26*
3.01-3.50	3.66			-	0.66*
3.51-4.00	3.00				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 7-1 เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่าง เกรดเฉลี่ยสะสมกับความสัมพันธปัจจัยภายในต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน จำแนกตาม เกรดเฉลี่ยสะสม เป็นรายคู่พบว่า เกรดเฉลี่ยสะสมแตกต่างกัน มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 มีจำนวน 4 คู่ ได้แก่ เกรดเฉลี่ยสะสม 3.01-3.50 มีค่าเฉลี่ยมากกว่า เกรดเฉลี่ยสะสม 2.00-2.50 ($\bar{x}=0.41^*$) เกรดเฉลี่ยสะสม 3.01-3.50 มีค่าเฉลี่ยมากกว่า เกรดเฉลี่ยสะสม 2.51-3.00 ($\mu=0.40^*$) เกรดเฉลี่ยสะสม 3.51-4.00 มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่า เกรดเฉลี่ยสะสม 2.51-3.00 ($\bar{x}=0.26^*$) และเกรดเฉลี่ยสะสม 3.51-4.00 ($\bar{x}=3.00$) มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่า เกรดเฉลี่ยสะสม 3.01-3.50 ($\bar{x}=0.66^*$)

ตาราง 7-2 แสดงการเปรียบเทียบผลต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่าง เกรดเฉลี่ยสะสมกับความสัมพันธปัจจัยภายนอก ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน

เกรดเฉลี่ย สะสม	\bar{X}	2.00-2.50	2.51-3.00	3.01-3.50	3.51-4.00
		4.02	3.56	3.44	2.81
2.00-2.50	4.02	-	0.46*	0.58*	1.21*
2.51-3.00	3.56		-	0.12*	0.75*
3.01-3.50	3.44			-	0.63*
3.51-4.00	2.81				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 7-2 เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่าง เกรดเฉลี่ยสะสมกับความสัมพันธ์ปัจจัยภายนอกต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน จำแนกตาม เกรดเฉลี่ยสะสม เป็นรายคู่ พบว่า เกรดเฉลี่ยสะสมแตกต่างกัน มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 มีจำนวน 6 คู่ ได้แก่ เกรดเฉลี่ยสะสม 2.51-3.00 มีค่าเฉลี่ยมากกว่า เกรดเฉลี่ยสะสม 2.00-2.50 ($\bar{x}=0.46^*$) เกรดเฉลี่ยสะสม 3.01-3.50 มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่า เกรดเฉลี่ยสะสม 2.00-2.50 ($\bar{x}=0.58^*$) เกรดเฉลี่ยสะสม 3.51-4.00 มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่า เกรดเฉลี่ยสะสม 2.00-2.50 ($\bar{x}=1.21^*$) เกรดเฉลี่ยสะสม 3.01-3.50 มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่า เกรดเฉลี่ยสะสม 2.51-3.00 ($\bar{x}=0.12^*$) เกรดเฉลี่ยสะสม 3.51-4.00 มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่า เกรดเฉลี่ยสะสม 2.51-3.00 ($\bar{x}=0.75^*$) และ เกรดเฉลี่ยสะสม 3.51-4.00 มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่า เกรดเฉลี่ยสะสม 3.01-3.50 ($\bar{x}=0.63^*$)

ตาราง 7-3 แสดงการเปรียบเทียบผลต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่าง เกรดเฉลี่ยสะสมกับความสัมพันธ์ปัจจัยสนับสนุน ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน

เกรดเฉลี่ยสะสม	\bar{X}	2.00-2.50	2.51-3.00	3.01-3.50	3.51-4.00
		4.70	4.73	4.54	4.51
2.00-2.50	4.70	-	0.03	0.16	0.19
2.51-3.00	4.73		-	0.19*	0.22
3.01-3.50	4.54			-	0.03
3.51-4.00	4.51				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 7-3 เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่าง เกรดเฉลี่ยสะสมกับความสัมพันธ์ปัจจัยสนับสนุน ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน จำแนกตาม เกรดเฉลี่ยสะสม เป็นรายคู่ พบว่า เกรดเฉลี่ยสะสมแตกต่างกัน มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 มีจำนวน 1 คู่ ได้แก่ เกรดเฉลี่ยสะสม 3.01-3.50 มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่า เกรดเฉลี่ยสะสม 2.51-3.00 ($\bar{x}=0.19^*$)

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาระดับความกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียนของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม มหาวิทยาลัยศรีปทุม เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยภายใน ปัจจัยภายนอก ที่มีผลต่อความกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต และเพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียนของนักศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม มหาวิทยาลัยศรีปทุม จำนวน 161 คน เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ซึ่งใช้วิธีการวิจัยโดยการใช่แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัยในครั้งนี้ การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยใช้วิธีนำแบบสอบถามไปให้กลุ่มตัวอย่างตอบ และนำแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมา ตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) วิเคราะห์ข้อมูลระดับการกล้าแสดงออก โดยการหา ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และการทดสอบสมมุติฐานใช้การทดสอบ t-test, f-test(ANOVA) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาชั้นปี 3 เป็นนักศึกษาผู้หญิง มีเกรดเฉลี่ยสะสมส่วนใหญ่อยู่ในช่วง 3.01-3.50 และผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียนพบว่า ปัจจัยภายใน ภายนอก และปัจจัยสนับสนุน มีผลต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม เป็นอย่างมาก กล่าวคือ

ด้านปัจจัยภายใน พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการกล้าแสดงออกของนักศึกษา คือ การที่นักศึกษามีความตื่นตัว ประหม่า เขินอายในทุกๆครั้งที่น่าเสนองาน หรืออยู่หน้าชั้นเรียน รองลงมาคือปัจจัยด้าน

สภาพทางด้านจิตใจที่ไม่พร้อม ซึ่งอาจจะมีผลมาจากการเตรียมตัวมาไม่ดี เพราะมีความกลัวเลยส่งผลให้จิตใจไม่กล้าที่จะกล้าแสดงออก

ด้านปัจจัยภายนอก พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการกล้าแสดงออกของนักศึกษาคือ จำนวนคนในชั้นเรียนมีผลต่อการกล้าแสดงออก และรองลงมาคือ ความสนิทกับเพื่อนในชั้นเรียนมีผลต่อการกล้าแสดงออก

ด้านปัจจัยสนับสนุน พบว่า การได้รับการฝึกอบรมด้านการกล้าแสดงออกมีผลต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน และการฝึกฝนทักษะพูดคุยบ่อยๆจะส่งผลให้เกิดการกล้าแสดงออกมากยิ่งขึ้น

ผลการทดสอบสมมุติฐาน

1. ปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันมีผลต่อความกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียนของนักศึกษา ไม่แตกต่างกัน ไม่ยอมรับสมมุติฐานการวิจัย

2. ปัจจัยภายใน ด้านความพร้อมทางด้านร่างกาย, ความพร้อมทางด้านจิตใจ, ความประหม่า และการชอบเก็บตัว มีอิทธิพลต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียนของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม มหาวิทยาลัยศรีปทุม ยอมรับสมมุติฐานการวิจัย

3. ปัจจัยภายนอก ด้านจำนวนคนในชั้นเรียน, เนื้อหารายวิชาที่เรียน, ความสนิทในชั้นเรียน และกลัวอาจารย์ตำหนิ มีอิทธิพลต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียนของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม มหาวิทยาลัยศรีปทุม ยอมรับสมมุติฐานการวิจัย

4. ปัจจัยสนับสนุน ด้านประสบการณ์, การฝึกฝนทักษะ, โอกาส และการฝึกอบรม มีอิทธิพลต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียนของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม มหาวิทยาลัยศรีปทุม ยอมรับสมมุติฐานการวิจัย

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่กล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน โดยมาจากปัจจัยต่างๆที่ส่งผลให้เกิดความกลัวไม่กล้าแสดงออก ไม่ว่าจะเป็นปัจจัยภายในที่ส่งผลให้การแสดงออกหน้าชั้นเรียน มีความตื่นเต้น

ประหม่า เชนอายุในทุกๆครั้งที่น่าเสนองาน สภาพทางด้านจิตใจที่ไม่พร้อม ผู้วิจัยเห็นว่า สภาพจิตใจแต่ละบุคคล โดยมีพื้นฐานการถูกปลูกฝังมาแต่เยาว์วัย บางคนอาจเคยกล้าแสดงออกแต่ถูกปิดกั้นจนทำให้ปัจจุบันไม่กล้าคิดกล้าแสดงออก หรือเชินอายุ ซึ่งหากปัญหาที่กล่าวมาได้รับการแก้ไขโดยการจัดทำบทบาทสมมติตั้งแต่เยาว์วัย หรือเริ่มต้นใหม่ในห้องเรียนมหาวิทยาลัยก็จะเกิดการค้นชิน ไม่เชินอายุ กล้าพูด กล้าคิด กล้าทำ

ปัจจัยภายนอกที่พบว่ามื่ออิทธิพลต่อความกล้าแสดงออกของนักศึกษาคือ จำนวนคนในชั้นเรียนมีผลต่อการกล้าแสดงออก และรองลงมาคือ ความสนิทกับเพื่อนในชั้นเรียนมีผลต่อการกล้าแสดงออก ผู้วิจัยเห็นว่าปัจจัยเรื่องดังกล่าวมื่ออิทธิพลมาก ซึ่งถ้าหากนักศึกษามีความเชินอายุ หรือไม่กล้าแสดงออกเป็นทุนเดิมแล้วนั้น การได้แสดงออกหน้าชั้นเรียนที่มีเพื่อนจำนวนมาก และไม่รู้จักจะยิ่งส่งผลให้มีความกลัวและความตื่นเต้น ดังนั้นเพื่อเป็นการพัฒนาและขจัดอาการเหล่านี้ กระบวนการเรียนตลอดภาคการศึกษาก่อนมีการนำเสนองาน อาจารย์ผู้สอนควรจัดกิจกรรมเพื่อให้นักศึกษาได้ทำงานร่วมกันเป็นทีมเพื่อให้นักศึกษาได้ทำงานร่วมกัน เกิดความรู้จักกันมากยิ่งขึ้น และออกแบบการเรียนการสอนที่เน้นให้นักศึกษาได้ทำกิจกรรมและนำเสนองานให้มากขึ้น เพื่อฝึกทักษะการพูด ลดการเชินอายุ และเกิดความสนิทสนมกันระหว่างนักศึกษาเอง รวมถึงอาจารย์ผู้สอน

ปัจจัยสนับสนุน พบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกล้าแสดงออกของนักศึกษาคือ การได้รับการฝึกอบรมด้านการกล้าแสดงออก และการฝึกฝนทักษะพูดบ่อยๆจะส่งผลให้เกิดการกล้าแสดงออกมากยิ่งขึ้น ซึ่งปัจจัยนี้มีความสำคัญ เป็นการฝึกฝนทักษะให้นักศึกษาสามารถพูดได้ และเมื่อนักศึกษารู้วิธีพูดมีทักษะเรื่องการพูดมากขึ้น ก็จะส่งผลให้เกิดความมั่นใจในการพูด และเมื่อต้องพูดหน้าห้องก็จะเกิดความมั่นใจและกล้า ดังนั้น การฝึกทักษะให้นักศึกษาได้พูดบ่อยๆ และการจัดอบรมหรือกิจกรรมเสริมเพื่อให้นักศึกษาได้เรียนรู้เพิ่มเติม หรือการสร้างแรงบันดาลใจให้เห็นถึงความสำคัญของการกล้าแสดงออก จะเป็นการสร้างกำลังใจให้กับนักศึกษาเพิ่มมากขึ้น ซึ่งจะสอดคล้องกับ Alberti & Emmons (1986, อ้างใน กัญญา รัตน์วงศ์เชษฐ, 2543) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการฝึกพฤติกรรมการกล้าแสดงออกไว้ว่า ผู้เข้ารับการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกจะต้องได้รับการฝึกเป็นพิเศษในเรื่องต่อไปนี้ การประสานสายตา (Eye Contact) การวางตัว (Body Posture) การแสดงท่าทาง (Gesture) ที่เหมาะสม การแสดงออกทางใบหน้า (Facial Expression) น้ำเสียง การเปลี่ยนถ้อยคำ และระดับเสียง (Voice Tone Inflection and Volume) จังหวะในการพูด (Timing) เนื้อหาที่จะพูด (Content) การฟัง (Listening)

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ควรพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนเพื่อเพิ่มความมั่นใจและความกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียนของนักศึกษาให้มากขึ้น
2. นักศึกษาควรหมั่นฝึกฝน และเพิ่มความมั่นใจในการนำเสนอหน้าชั้นเรียนด้วยการเตรียมความพร้อม เตรียมตัว เตรียมข้อมูล และฝึกซ้อมเป็นประจำเพื่อสร้างความมั่นใจและความกล้าแสดงออก
3. ศึกษารูปแบบการเรียนการสอนที่เสริมสร้างความมั่นใจและความกล้าแสดงออกของนักศึกษา

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาข้อมูลเชิงคุณภาพด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึกนักศึกษาวิทยาลัยการบิณและคมนาคมมหาวิทยาลัยศรีปทุม
2. ควรเพิ่มขนาดกลุ่มตัวอย่างหลายๆกลุ่มด้วยการรวบรวมข้อมูลแบบสอบถามจากนักศึกษาในคณะอื่นๆของมหาวิทยาลัย

บรรณานุกรม

- กฤตภาค ใจกล้า. (2561). พฤติกรรมกำรกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมของนักเรียนโรงเรียนสาธิต
มหาวิทยาลัย
ศิลปากร. (การค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- คัมภีรภาพ คงสำรวย และคณะ. (2561). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของ
นักศึกษา
หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
วิทยาเขตอีสาน วารสารวิชาการแสงอีสาน, 15(1).
- จิตรารณณ์ ชีรนรวิชัย. (2556). พฤติกรรมการกล้าแสดงออกในชั้นเรียนอย่างเหมาะสมของนักเรียน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ชูลีวรรณ ปราณิธรรม. (2562). พัฒนาความสามารถในการพูด การแสดงออกโดยใช้บทบาทสมมุติ.
วารสารมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา, 7(2), 89 -105.
- ณิรดา เวชญาลักษณ์. (2558). การพัฒนาพฤติกรรมการกล้าแสดงออกโดยใช้ วิธีการแสดงบทบาท
สมมติของนักศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม. วารสารครุพิบูล
มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม, 2(1), 30-36.
- ธีรวรรณ ธีระพงษ์. (2543). ผลของกลุ่มพัฒนาตนและการศึกษาเชิงจิตวิทยาแนวพุทธเน้น ศิลและ
ปัญหาต่อสัมพันธภาพการปรึกษาเชิงจิตวิทยาและผลเนืองต่อความพึงพอใจของ
ผู้รับบริการ. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต). กรุงเทพฯ:จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นรรักษ์ต์ ผืนเชียร. (2561). ทำอย่างไรให้เด็กกล้าแสดงออก. เข้าถึงได้จาก
<https://www.trueplookpanya.com/education/content/67998/-teaartedu-teaart-teaarttea>
- นิโลบล แก้วพ่วง. (2558). ผลของโปรแกรมปรับพฤติกรรมทางปัญญาเพื่อปรับพฤติกรรมกล้า
แสดงออกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนหาดเจ้าสำราญ จังหวัดเพชรบุรี.
กรุงเทพฯ:มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พัชสุดา กัลป์ ยานวุฒิ. (2558). ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาระดับ
ปวช. และระดับปวส.ของวิทยาลัยเทคโนโลยีพายัพและบริหารธุรกิจ.เข้าถึงได้จาก
<http://www.payaptechno.ac.th/app/images/payap/research/research1/st005.pdf>
- ภัทรวดี ปันติ. (2558). ผลการใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางที่มีต่อทักษะการฟังและการ
พูดและการกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2โรงเรียนกมล-เรียม สุโกศล
(บ้านผาใต้). วารสารบัณฑิตวิจัย Journal of Graduate Research, 6(2), 39-46.

ละออ โปธิภิรมย์. (2555). พัฒนาการการกล้าแสดงออก. เข้าถึงได้จาก

http://www.rtc.ac.th/www_km/03/0317/032_1-2555.pdf

ศิริโรจน์ สังข์สุข. (2556). การพัฒนาพฤติกรรมการกล้าแสดงออกโดยใช้วิธีการแสดงบทบาทสมมติ
ของนักเรียนระดับชั้น ปวช. 2/16 สาขาธุรกิจค้าปลีกในรายวิชาธุรกิจและการเป็น
ผู้ประกอบการ. (งานวิจัยวิทยาลัยเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์). นนทบุรี: สำนักงานเขตพื้นที่
การศึกษาประถมศึกษา นนทบุรี เขต 1.

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาชิต. (2553). ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์
แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุภาพรรณ ศรีสุข. (2563). เกิดปัญหาอะไรบ้าง เมื่อลูกไม่กล้าเข้าสังคม. เข้าถึงได้จาก

<https://www.trueplookpanya.com/knowledge/content/80834/-blog-parpres-par>

มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY

ภาคผนวก ก
แบบสอบถาม

มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY

ส่วนที่ 2 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

- 5 หมายถึง ระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยที่มีผลต่อการกล้าแสดงออกอยู่ในระดับมากที่สุด
 4 หมายถึง ระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยที่มีผลต่อการกล้าแสดงออกอยู่ในระดับมาก
 3 หมายถึง ระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยที่มีผลต่อการกล้าแสดงออกอยู่ในระดับปานกลาง
 2 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยที่มีผลต่อการกล้าแสดงออกอยู่ในระดับน้อย
 1 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยที่มีผลต่อการกล้าแสดงออกอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ข้อ	ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ของนักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการความปลอดภัยการบิน วิทยาลัยการบินและคมนาคม	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
	ปัจจัยภายใน					
1	สภาพทางด้านร่างกายที่ไม่สมบูรณ์มีผลต่อการกล้าแสดงออก					
2	สภาพทางด้านจิตใจที่ไม่พร้อมมีผลต่อการกล้าแสดงออก					
3	คุณมักจะตื่นเต้น ประหม่า เชนอายุ ทุกครั้งที่ present					
4	คุณเป็นคนชอบเก็บตัวเวลาเป็นจุดสนใจเลยลำบากใจ					
	ปัจจัยภายนอก					
1	จำนวนคนในชั้นเรียนมีผลต่อการกล้าแสดงออก					
2	เนื้อหารายวิชาที่เรียนมีความยากและไม่เข้าใจ					
3	ความสัมพันธ์กับเพื่อนในชั้นเรียนมีผลต่อการกล้าแสดงออก					
4	คุณกลัวอาจารย์จะตำหนิให้อับอายต่อหน้าเพื่อนในชั้นเรียน					
	ปัจจัยสนับสนุน					
1	ประสบการณ์ในอดีตมีผลต่อการกล้าแสดงออก					
2	การฝึกฝนทักษะบ่อยๆมีผลต่อการกล้าแสดงออก					

3	การได้รับโอกาสในการกล้าแสดงออกและการทำบทบาทสมมติในชั้นเรียนมีผลต่อการกล้าแสดงออก					
4	การฝึกอบรมทักษะบ่อยๆมีผลต่อการกล้าแสดงออก					

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะของผู้ตอบแบบสอบถาม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาวสุภาพร สอนอินทร์
สถานที่เกิด	จังหวัดกาฬสินธุ์
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	99/220 หมู่บ้านยูนิโอทาวน์ ถนนลำลูกกา คลอง4 ตำบลลาดสวาย อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี 12150
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ผู้ช่วยคณบดีฝ่ายวิชาการ
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	วิทยาลัยการbinและคมนาคม มหาวิทยาลัยศรีปทุม

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2558 บธ.ม จาก มหาวิทยาลัยนครพนม

พ.ศ. 2555 บธ.บ จาก มหาวิทยาลัยเกริก

ผลงานด้านการวิจัย

- 2562, “ปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดอุบัติเหตุในการให้บริการของพนักงานภาคพื้นในเขตพื้นที่คลังสินค้าและลานจอดอากาศยานท่าอากาศยานนานาชาติดอนเมือง”

มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY